BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE” / an XIII, nr. 82 - 83, mai- iun. , 2004; 16 pag.

Şomajul, sărăcia, jaful şi pomana!

La Sf. Nicolae, la Bobotează, de Paşti primarii şi alţi demnitari ai actualei Puteri oferă pomană la săraci, bătrâni şi locuitori ai azilelor din Capitală şi, probabil, din alte localităţi. De Sf. Nicolae primarii sect. 4, 5 etc. oferă, la biserici, fasole de post şi câte un pacheţel cu doi peşti fripţi, pâine şi alte alea. Bătrânei flămânzi, pensionare amărâte halesc pe lângă pereţii bisericii mâncarea aruncată de respectivii demnitari. Pomană! Amărâtul se simte şi el odată băgat în seamă. Bivolaru, Mischie, Vanghelie etc. plesnesc de bine, au milioane de euro... De unde? Din salariul lor de demnitari, de pesedişti? Hai, să fim serioşi. Nici de cafea nu le ajunge respectiva retribuţie. În loc să creeze locuri de muncă, în loc să creeze întreprinderi, să construiască şosele, locuinţe şi prin aceasta să absoarbă forţă de muncă, în loc să ofere salarii decente şi nu salarii de nici 50 de euroi pe lună, guvernanţii oferă pomană de Sf. Nicolae, Bobotează, Paşti. Oamenii aceştia, acest soi de guvernanţi sunt cel puţin, indirect, ucigaşi de români. Vând întreprinderile la fier vechi, pe amărât îl disponibilizează şi-l îndeamnă să „se privatizeze”. Ce-i asta? Gândire dobitocească! De parcă din populaţia activă a unei ţării toţi pot deveni bancheri, proprietari de hoteluri, întreprinzători, vânzători etc. Aberaţii de politicieni, ori de lipsiţi de orizont, ori din cei cu o crasă rea voinţă. Omul de stat trebuie să se îngrijească de fiecare categorie socială a unei naţiuni. Unii sunt ţărani. Atâta pot fi, alţii sunt crescători de animale, atâta îi duce mintea, alţii sunt meseriaşi, constructori, alţii intelectuali, unii, puţini, sunt speculanţi financiari, constructori de întreprinderi, bancheri etc. De aşa ceva sunt în stare, i-a ajutat Dumnezeu şi s-au ridicat deasupra mediei. Tu, guvernant, de aceea ai fost ales, şi învestit de neam, ca să facilitezi dezvoltarea fiecăreia din aceste categorii şi nu doar să-i laşi fără mijloace de subzistenţă, să-i arunci în şomaj, să-i încarci cu impozite pe care să nu le poată plăti, să le oferi salarii din care să nu-şi poată plăti întreţinerea la bloc, curentul electric, impozitul pe amărâtul de apartament. Cum poate trăi un amărât de salariat cu salariul minim pe economie (să zicem 2.800.000 lei), o întreţinere de 2.900.000 lei pe luna ianuarie, curent 450.000 lei, factură telef. 380.000 lei, cotă parte impozit apartament de 150.000 lei etc. şi să şi să mănânce. Răspunde, guvernant care preferi să oferi, luând şi televiziunea după tine, un castron de fasole şi un pacheţel cu doi peşti de Sf. Nicolae? Aceasta este soluţia după capul tău? Noi te rugăm să trăieşti cu salariul minim pe economie, să plăteşti angaralele de la bloc, să te îmbraci, să-ţi plăteşti medicul, medicamentele, impozitele, curentul electric, abonamentele radio-tv, telefoanele, abonamentele la mijloacele de transport în comun, să-ţi întreţii copiii în şcoli, să-ţi cumperi o carte, să mergi la teatru, să-ţi cumperi un tablou, să ai cont în bancă în euroi şi să – ţi petreci concediul – nu în Turcia, Egipt, Grecia, Cipru – fie doar pe litoralul Mării Negre – vara – şi la munte iarna. Ceea ce ne vine pe limbă sunt blestemele la adresa voastră şi a pruncilor voştri. Atâta mai putem face. Să vă blestemăm ori de câte ori ne izbim de greutăţile vieţii, de lipsa perspectivei vieţii. Zilnic vă înjurăm şi vă blestemăm pentru că aţi reuşit să ne încălecaţi şi să trăiţi din impozitele, taxele şi munca noastră de sclavi, să vă urâm pentru că vă vedem mutrele la televizor, prin ziare, să vă urâm pentru că vă vedem zilnic bătându-vă pe burtă cu tot soiul de „comisari”, publicişti, bancheri şi „investitori” din Israel, vă vedem dând la premii şi decoraţii şi proprietăţi aceloraşi; de acolo şi de aiurea, şi vă vedem lingând fundul gras al marilor ţepari veniţi din cele patru vânturi. Sunteţi ceea ce sunteţi, nişte gangsteri şi ne-aţi făcut să pricepem, în sfârşit, că lumea oamenilor se împarte în sclavi şi gangsteri care au pus mâna pe putere şi-i mână de la spate pe sclavi. Sclavi şi stăpâni de sclavi. Noi suntem sclavi.

„Care este”, Vanghelie, mânca-ţi-aş!

Articolele numărului 82 – 83 / 2004:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Ciumeţii (Silviu, Vladimir... et co.): pag. 3;**

*** De unde o luaşi, neicusorule? (P. S. M): pag. 5, 14;**

*** La noi ca la ei? (Paul S. M.): pag. 9, 11, 13, 15.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XII. Pedepse şi recompense.

(urmare din nr. 80-81.)

Aceasta nu este o pedeapsă apăsătoare, dar ea cere un sacrificiu de timp şi o prezenţă care manifestă vigilenţă. Legionarul se convinge de responsabilitatea ce-i revine în ansamblul organizaţiei.

Eliminarea temporară. După gravitatea greşelii sale, legionarul poate să fie eliminat din unitatea sa de bază sau din Mişcare pentru una, două, trei sau şase luni. În cazuri mai grave, pentru un, doi, trei sau mai mulţi ani. Eliminarea este anunţată printr-un ordin scris semnat de şeful Legiunii şi transmis şefului de Departament sau de Corp care vor lua măsurile de rigoare.

Pentru a ajunge acolo, trebuie ca legionarul să se facă vinovat de fapte şi de gesturi extrem de grave, care ating onoarea Legiunii sau chiar temelia doctrinei. Nu este vorba de o ruptură definitivă; se pune problema de a înlătura un element care a adus un prejudiciu moral Mişcării.

Se vrea să-l împiedice să cadă din nou în aceeaşi greşeală şi în acelaşi timp, să-i dea posibilitatea de a se schimba. Aceasta este singura cale de a-i verifica forţa spirituală şi voinţa de a se depăşi. Dacă posedă această forţa spirituală şi voinţa, îşi continuă viaţa sa legionară în limita Mişcării şi la finele perioadei de îndepărtare revine la poziţia sa de luptător. Dacă îi lipseşte una şi alta, el se declară „desgustat" de Mişcare şi se va îndepărta definitiv.

- Eliminarea definitivă. Atunci când greşeala comisă este de natură să pună în pericol chiar existenţa Mişcării, sau dacă eforturile întreprinse pentru ameliorarea sa vor demonstra că acest legionar este irecuperabil, se va înlătura definitiv.

Pentru gradele legionare, pedepsele arătate se agravează prin două măsuri posibile:

a). degradarea din funcţie;

b). pierderea totală a gradului.

Acelaşi lucru se poate întâmpla legionarilor însărcinaţi cu anumite funcţii:

a). pierderea temporară a funcţiei;

b). pierderea definitivă a funcţiei;

c). trimiterea într-o şcoală de cadre, pentru completarea cunoştinţelor tehnice.

Spre deosebire de celelalte organizaţii politice, Mişcarea Legionară are o formă originală de pedanterie în care decizia cât şi aplicarea nu au nimic în vedere cu autoritatea şefilor ierarhiei. Este vorba de „penitenţă morală pe care fiecare poate să şi-o impună". Este o autopedepsire. Personală şi intimă în linişte de legionarul care este conştient de importanţa ei. Nu este obligatorie, este numai recomandabilă.

Aceste penitenţe personale constau într-o renunţare, o constrângere sau un act de curaj pe care individul şi-l impune. În executarea acestei sarcini, legionarul trebuie să se comporte ca şi cum toată lumea i-ar cunoaşte obligaţia. Trebuie să fie intransigent, disciplinat, corect, până la limita ce şi-o impune ca şi cum întreaga lume l-ar putea vedea.

O asemenea penitenţă ar putea să pară absurdă într-o mişcare revoluţionară. Cum să se ajungă în situaţia în care oamenii îşi dau lor înşişi pedepse? Şi totuşi, în Mişcarea Legionară, se ajunge acolo, pentru că disciplina, pedepsele, penitenţele etc. , intră în direcţia aceleiaşi concepţii, aceluiaşi fel de a înfăţişa omul şi transformarea sa. Prin proprie sa voinţă fiecare devine disciplinat, luptă şi acceptă pedepsele care i se dau printr-o înţelegere totală a scopului urmărit de Legiune.

Ceea ce este interesant în pedepsele legionare, este că odată săvârşite, fiecare îşi reia locul ca în trecut. Legionarul îşi regăseşte gradul şi funcţia. Nimeni nu poate vreodată să-i reproşeze ceva şi viaţa reîncepe normal ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Totuşi ceva s-a schimbat. Legionarul căzut în greşeală a trăit o experienţă salvatoare care a fost şi un exemplu edificator pentru camarazii săi. Indignările împotriva unei pedepse au fost excepţii în Mişcarea Legionară.

Cine aplică pedepsele.

Legionarul acceptă fără să scrâşnească pedepsele ce i se dau. Disciplina şi încrederea sunt suficiente pentru a-l determina să accepte procedeul. El nu arată nici teamă, nici frică în faţa măsurilor care i se impun. Ceea ce îl interesează este să fie asigurat că nu este vorba de un abuz de putere, adică să ştie că pedeapsa i-a fost aplicată de autoritatea competentă. Un abuz este uşor de comis şi consecinţele lui sunt mult mai greu de înlăturat. Pentru a evita acest gen de erori Corneliu Codreanu a prevăzut gradele de autorităţi care pot lua asemenea măsuri. Sunt cinci:

- Şeful de cuib. De competenţa sa sunt admonestările, tăcerea în timpul şedinţelor, muncile personale şi alte pedepse uşoare care nu depăşesc cadrul restrâns la cuiburi.

Nu se pune problema să pedepsească fără discernământ de fiecare dată când nu merge bine ceva în cuib. El trebuie să cântărească bine totul şi să se asigure că pedeapsa vine la momentul oportun, atunci când ea poate să ajute pe legionarul care a greşit şi să contribuie la educarea celorlalţi.

- Şeful de Departament sau şefii Corpurilor legionare.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

CIUMEŢII

Stânga şi stângismul n-a luat naştere odată cu venirea lui Lenin la conducerea Rusiei. Boala este veche! De câteva milenii, dar ca metodă ideologică de înţelegere a lumii şi de conducere a statelor numai în secolul XX. Această modă a răvăşit conştiinţele lumii albe. În România a prins contur în preajma anului 1921 şi şi-a impus dominaţia în 1944. Şi de atunci şi până la 22 Decembrie 1989 a obturat orice altă formă de gândire. A exercitat ceea ce se numeşte o tiranie – asta ca să folosesc un termen des uzitat de o mulţime de nătăfleţi prin te miri ce reviste academice. Cele mai cunoscute asemenea reviste au fost – şi unele mai sunt – „Tânărul leninist", „Lupta de clasă", „Era socialistă", „Munca de partid", „Analele de istorie" ale CC al PCR şi chiar „Revista de filozofie" în mare parte. Aproape toţi scribarii de la aceste publicaţii erau tirani ideologici, siluitori de conştiinţe, securişti ai conştiinţelor tinerilor studenţi cel puţin. Majoritatea dintre ei s-au reciclat imediat după 1989 şi lor li s-au adăugat anonimii ideologi formaţi între 1965-1989: tipi şterşi, cenuşii, semănând mai degrabă a funcţionari ai fostei Securităţi sau ai altor organisme, care se ocupau cu aceleaşi treburi, sau pus pe scris şi făcut politică „democratică". Ca şi predecesorii, noii „activişti", sunt traşi la costum, cravată, bine bărbieriţi, frezaţi, amabili, ştiu face curte babelor şi prin aceasta să le câştige adeziunea pentru **cauză**, n-au scrupule de nici un fel. Adică, din scribari şi fişatori de cărţi pentru foştii şefi de catedre de la Academia „Ştefan Gheorghiu", facultatea de istorie-filozofie, din cele 4 principale centre univerasitare, lectori la cabinetele municipale, orăşeneşti PCR, şefi de personal la diferite întreprinderi, asistenţi de socialism ştiinţific au sărit din barca internaţionalistă, cosmopolită, multientică a dictaturii proletariatului, evident „progresistă" şi „democratică", în suprastructura internaţionalist „democratică" a „drepturilor omului" şi „minorităţilor etnice" şi „multirasiale" şi „sexuale" a UE şi SUA. În acest multirasialism şi alte multi... doar „chinezi" au dreptul de a fi ei înşişi şi deasupra tuturor şi pot impune legi celorlalţi, îi pot conduce fiind, simultan, înaintaşi şi portari fără să-i poată întreba nimeni cum pot face faţă, în aceeaşi secundă, ambelor posturi. Pentru a nu-i putea întreba ceilalţi multi cum pot face aceasta s-au dat legi care le interzic ne-„chinezilor" să şi discute această situaţie. Noii „activişti de partid" ai epocii postdecembriste au acceptat imediat starea de fapt şi-au năpârlit rapid. În loc de „Lupta de clasă" au fondat „22", în loc de „Tânărul leninist" „Sfera Politicii", în loc de „Academia Ştefan Gheorghiu" „Institutul de Teorie Socială" şi „SNAPS" şi alte câteva organisme şi instituţii ai căror membrii se ocupă exact cu ceea ce se ocupau predecesori lor şi mulţii dintre ei înainte de 1989. Cu manipularea conştiinţelor! Nu mai practică stângismul leninist-stalinist sau lucacist-gramscist. Nu! Acum îndobitocesc conştiinţele cu „globalismul" popperisto-kissingerist. Să-mi fie iertate asocierile barbare de nume. Nu credeam că *brucanii răuţii, tismănenii* etc. vor avea urmaşi predecembrişti tot atât de vehemenţi neostângişti, antinaţionalişti şi „democraţi" şi capitalişti cum sunt un George Voicu, Alexandru R. Florian, Dan Pavel, Stelian Tănase, Andrei Cornea, Vladimir Tismăneanu, Mungiu-Pippidi, Gabriel Andreescu, Alin Teodorescu, Cornel Codiţă, Vladimir Pasti et co. Trăsătura comună a tuturor – şi a celor din anii 1944 – 1989 – şi a celor de după 1989 este supunerea fără condiţii faţă de „chinezi", lingerea lor în dos cu o perseverenţă greu previzibilă. Nu-i puteau găsi să-i pună şefi! Alergau de nebuni şi-i scoteau de la naftalină, alergau prin ţările occidentale şi se rugau de ei să vină în România să fie puşi şefi de reviste, posturi TV, radio nou înfiinţate, şefi de institute de învăţământ, catedre. Trepăduşii s-au grupat pe post de slugi pe lângă ei, mankurţi. Oamenii plastilină. Forţa acestui soi de oameni este copleşitoare, cumplită! Rânjesc şi adună lovele, organizează şi trăiesc în intrigi, loviturile acestora sunt întotdeauna indirecte. Dar s-au pus pe scris. Primesc banii de la PSD, de la organismele europene, de la opoziţie, de la buget şi umplu noile reviste cu articole kilometrice despre cât de rău era regimul şi cât de rea era ideologia comunistă, regim şi ideologie pe care le slujiseră cu aceeaşi ardoare cu care slujesc astăzi ideologia capitalismului şi a blocului militar NATO. Te întrebi cum este posibil ca un fost profesor de „socialism ştiinţific", un fost lector de „filozofie" în cadrul Securităţii (un C-tin Târşolea), cum un „sociolog" care producea „studii" despre „transformarea socialistă a agriculturii" poate produce cu aceeaşi dezinvoltură „studii" despre decolectivizarea aceleaşi agriculturi, cum acelaşi om a scris despre „centralismul democratic" cu convingerea că ultimul era singurul concept adevărat şi după aceea să scrie despre „pluripartidism" cu aceeaşi convingere şi „mânie proletară" (pardon, „mânie capitalistă"), cum acelaşi „filozof", care înfiera „idealismul" filosofilor lumii occidentale, să înfiereze – acum – cu aceiaşi „mânie proletară" (pardon, „capitalistă") „materialismul" „filosofilor" din fostul „lagăr socialist". Vă daţi seama, un om normal, cu convingeri ferme, ar înnebuni. Să condamni „cu mânie proletară" pe un Nietzsche sau Cioran pe zeci de pagini şi să-l lauzi pe Lenin cu aceiaşi „mânie proletară" şi apoi să inversezi laudele iată o performanţă demnă de „chinezi". Totuşi, *brucanii* şi *neobrucanii* acestor meleaguri au rămas consecvenţi într-o singură direcţie, anume aceea de a „condamna cu mânie proletară" naţionaliştii de orice culoare, pe legionari şi pe gânditorii care nu s-au desolidarizat de aceştia. Creştinismul nu-l mai „condamnă" pe faţă la modul grobian. Nu! „Ştiinţific"! Adică, dacă nu înjurătura groasă atunci măcar aruncarea vinii răstignirii în spinarea romanilor. Că oricum nu se mai pot apăra. Sau punerea accentului pe răstignire şi moartea lui Iisus şi nu pe Înviere şi abandonarea de către Acesta a „filosofiei" „dinte pentru dinte" şi tezei supremaţiei „neamului ales" asupra celorlalte neamuri, teze specifice Vechiului Testament. În fond, *neobrucanii* nu s-au schimbat şi nici nu şi-au abandonat scopul. Au schimbat doar tactica de abordare a temelor, conceptelor. Şi-au schimbat tehnicile de luptă. Alianţa constantă a *neobrucanilior* neaoşi cu „chinezii" a rămas mereu de actualitate în toate regimurile. Singura constantă atât a *brucanilor*, *neobrucanilor* biologici cât şi a *brucanilor* şi *neobrucanilor* pârâţi.

Silviu, Vladimir, George, Stelian, Cornel, Alin, Dan et co.

CENZURA şi CENZURILE

Viermele nu vine niciodată din afară.

El se află de la început în miezul mărului care-l hrăneşte, îl creşte şi din această pricină va muri. Nu viermele, ci mărul!

Aţi ghicit: viermele este cenzura. Şi sunt atâtea soiuri de cenzuri câte neamuri de fluturi pe lumea asta. Este una care începe cu: „NU-I FRUMOS"; alta cu „NU E VOIE"; dar şi „CU TREBUIE SĂ FACI"; şi „dacă tăceai, filosof rămâneai" – sau, şi mai bine, „limba dulce mult aduce" şi „Banul deschide orice uşă şi VA ÎNCERCA SĂ ÎNCHIDĂ ORICE GURĂ"...

Se spune că la curtea imperială a celui mai bătrân stat din lume, CHINA, exista obiceiul ca după dezbaterile consiliului de coroană împăratul îşi invita consilierii să depună într-o urnă sigilată, în scris, punctul lor de vedere asupra deciziilor luate. Fiecare putea spune fără teamă gândul pentru că urna rămânea sigilată şi nu se deschidea decât la sfârşitul mandatului dat de Dumnezeu acelui împărat. Deschiderea urnei însemna declasificarea unor informaţii care erau puse la dispoziţia istoricilor. De ce? Pentru că, spre deosebire de istoria de azi, atunci trecutul era folosit pentru o mai bună gestionare a prezentului şi pregătirea viitorului. Dar, într-o zi, pe tron, a venit un altfel de împărat – un soi de prototip al dictatorilor din zilele noastre ce a vrut să ştie ce spuneau sfetnicii lui atunci când puteau „să o facă" la adăpost de orice „cenzură" şi cu ajutorul „ţuţărilor" care nu lipsesc niciodată din preajma puterii au desfăcut urnele. Şi au început să piară sfetnicii. Într-o zi cei rămaşi încă în viaţă au venit la consiliu aducându-şi, fiecare, sicriul. Protest care i-ar fi schimbat împăratului comportarea.

Există, firește o cenzură nocivă cea care nu ţine seama de sfatul pe care Iisus i l-a dat lui Pilat: „lumea nu poate fi condusă decât prin spirit şi adevăr"; dar există şi o cenzură binefăcătoare – precum cea impusă oamenilor de cele 10 porunci; există o cenzură care-l transformă pe cel cenzurat sclavul unor opreliști nejustificate dar există şi cenzura care-ţi şopteşte că există limite peste care nu e bine să treci. Educaţia unui copil nu se poate realiza decât cenzurându-i anumite comportări, unele înclinaţii – pentru că, se pare, că punctul de vedere al lui J. J. Rousseau care susţine că „omul se naşte bun, societatea îl alterează", nu este, totdeauna, adevărat. Nici toţi copii nu se nasc 100% răi, nici toate societăţile nu ştiu, nu vor sau nu pot să-l educe pe viitorul ei membru cum se cuvine.

Morala, etica, deontologia, codurile anumitor profesiuni sau unor confrerii francmasonice, triburile ţigăneşti, mafiile, deţinuţii din închisori etc. stabilesc o serie de interdicţii, cenzurând, astfel, comportarea membrilor diferitelor comunităţi.

Sunt însă clipe în viaţa unui om, a unei comunităţi sau a unui stat când se impune cenzurarea anumitor comportări, informaţii, declaraţii etc. pentru că acestea pot fi vătămătoare. Uneori aceste măsuri sunt cu totul inutile, mai ales, când tehnologia supravegherii fiecăruia de către fiecare este copleşitoare.

Există şi o cenzură pe care nu o cere nimeni în mod explicit; nu trebuie să te duci cu manuscrisul editorialului de mâine la nici un împuternicit al cenzurii ca să-l citească şi să-ţi dea sau nu avizul favorabil

Este vorba de auto-cenzură - larg răspândită – la fel de obişnuită în redacţiile publicaţiilor ca o presiune ucigaşă a unui virus care distruge, treptat, misiunea jurnalistică – (citâm dintr-un text publicat în CJR:

„Noi vorbim rareori despre asta – (aţi auzit de vreun seminar pe această temă?) – şi chiar mai rar facem ceva dar dacă nu îi vom face faţă domenii importante ale informaţiei nu vor fi date publicităţii" scrie editorialistul publicaţiei citate – CJR (Columbia Jurnalism Revue) – mai=iunie, 2000.

De aceea, revista a organizat şi a cerut centrului PEW pentru naţiune şi presă să supravegheze două grupuri de jurnalişti în ce priveşte auto-cenzura: aproximativ UN SFERT dintre cei intervievaţi au evitat – din iniţiativă personală, să facă reportaje atunci când aveau impresia că ar putea exista conflicte cu terţe persoane sau instituţii. Mai ales!

Dar înainte de a trece în revistă toate aspectele atinse în studiul CJR vom aminti de existenţa, cel puţin la fel de frecventă ca autocenzura, a altor două, trei forme de cenzură utilizate pe scară largă în România de azi.

Se ştie că după ce numeroşi ani cenzura era atoate-puternică în lagărul comunist iar sancţiunea, pentru cei care nu o respectau, uriaşă – de pildă poetul Constantin Aurel Dragodan a primit alţi 25 de ani de ocnă – pe lângă cei primiţi, în dar, de la regimul Antonescu – pentru că la percheziţie s-au găsit alte câteva poezii scrijelite cu un muc de creion pe o pagină de ceea ce, cu greu, s-ar fi putut chema hârtie – Ceauşescu şi ai săi a decretat desfiinţarea ei. Înlocuită fiind cu o aceeaşi Mărie dar cu altă – nu pălărie – ci altă etichetă.

Azi există cel puţin PATRU forme de cenzură a gândurilor – mai corect spus – dat fiind că gândurile nu pot fi cenzurate decât în condiţii cu totul excepţionale – cenzura ţinteşte împiedicarea răspândirii acestor gânduri prin mass-media, mult mai eficace decât cele folosite de cenzura ca atare. Aceasta avea nevoie de un cenzor bine pus la punct, dotat intelectual, informat – (ca să nu se comporte ca Suzana Gâdea, care, fiind datoare să avizeze apariţia „Istoriei Religiilor", scrisă de Mircea Eliade a cerut secretarului de partid de la editură să vină cu autorul la Ministerul Culturii) – şi să fie mai presus de orice incoruptibil. (Nu totdeauna „corupţia" înseamnă mituirea cuiva financiar)

Una dintre modalităţi ar putea fi numită de tip „cârtiţă": cei interesaţi cumpăr pe unul sau altul din redacţia respectivă care – fără să-şi anunţe culoarea – plimbă calul comanditarului: fie că face pierdute anume articole nocive intereselor „stăpânului", fie că – dacă poate, le căsăpeşte de nu mai înţelege nimeni

nimic, fie, dacă se află în tipografie, le împănează cu atâtea greşeli de tipar încât negrul devine alb şi invers.

Alta este de-a dreptul economică: s-a practicat la noi în anii 90 când „o anumită parte a presei" nu avea „parte" de hârtie, sau nu avea loc în căruţa cu care RODIPET purta marfa la chişcari; sau chioşcarii nu primeau anumite titluri (sau le boicotau; n. red.) etc.

Metoda era eficace dar prea zgomotoasă – ca să zicem aşa. Iar interesele RODIPET-ului erau lezate.

Tot o cenzură economică – infinit mai subtilă, mai puţin vizibilă şi uşor de mânuit este cea pe care am numit-o „pâinea şi cuţitul". Principiul este simplu: NU DĂM DECÂT CELOR CE TAC – şi mai ales celor CARE NE CÂNTĂ ÎN STRUNĂ!

Să nu credeţi că este vorba de „hârtie"; „RODIPET" etc. Nu. ESTE VORBA DE BANI. MULŢI BANI. Iar dacă MASS-MEDIA este galantă atunci poate fi vorba DE FOARTE MULŢI BANI. Bine înţeles cu respectarea unei lozinci vechi: „Cine-mparte, parte-şi face!"

Dar, de unde au cei ce dau bani ca să dea?!

Fireşte de la mine, de la tine şi de la toţi naivii care-şi plătesc taxele şi impozitele ce cresc în fiecare an cu cel puţin dublul inflaţiei – încât te întrebi şi tot tu îţi răspunzi:

(continuare în pag. 6)

Ivan TURBINCĂ pentru care CENZURA E O VIDMĂ

DE UNDE O LUAŞI, NEICUSORULE?

Da. Cu dumneavoastră vorbesc, domnule Sorin ALEXANDRESCU nepot de Mircea Eliade şi ilustraţie al unui vechi proverb românesc care spune că „nepoţii îs ochiul dracului". Dar nu despre asta voi scrie acum – ci doream să ştiu de unde ai luat OIŞTEA – (să nu zici de la Oişteanu pentru că pe el îl cheamă altfel).

Mă interesează oiştea pentru că garduri sunt pe toate drumurile.

Aşadar, zici matale că „legionarii erau schizofrenici". Se poate; dar te sfătuiesc când foloseşti atari etichete să le defineşti. Că, vorba lui Lenin, „ ca să ne putem uni trebuie să ne definim. Mai ales când este vorba de un concept niţel cam ceţos, insuficient delimitat chiar de cei care au întârziat o viaţă studiind lumea schizofrenicilor. Dar nu putem accepta – nici din politeţe părerea unui profesor universitar din Ţările de Jos, ajuns acolo cu voie de la Poliţie şi cu sprijin de la Înalta Poartă care se ştie nu mai este unde era ci s-a pripăşit prin alte pustietăţi dacă nu ne spune ce şi cum.

Fiind ei, schizofrenici probabil că şi Armand Călinescu, regele Carol al II-lea şi Camarila sa – ne-având la îndemână un tratament adecvat au folosit pentru a-i vindeca, glontele şi frânghia – ultima fiind recomandată şi în nişte cărţi mai vechi de le zic unii Talmud aplicate şi-atunci tot unor schizofrenici de l se zicea „goy"!

Dar acum – acum când nici oasele multora dintre ei gonite dintr-un mormânt în altul, după ce li s-a turnat peste trupurile istovite de îndelungi închisori ceva acid sulfuric şi câteva tone de beton – de se vă preocupă pe voi, atât de iabraş legionarii şi schizofrenia lor? Şi de ce vă pierdeţi vremea cu morţii noştri pe care i-am plâns până ne-au secat lacrimile, şi nu treceţi la analiza, judecarea şi eventual chiar condamnarea celei mai odioase organizaţii criminale care a hălăduit nu numai în România ci şi-a cules victimele din numeroase ţări răspândind groaza, mizeria, şi asasinatele pretutindeni (Este adevărat că atunci când îţi ticluiai matale „paradoxul" nu ieşise la drumul mare o carte pe care aţi încercat să o asasinaţi - aşa cum aţi făcut cu cele scrise de la Panait Istrati la Nae Ionescu, Soljeniţîn, Mircea Eliade etc. Dar ce să ne mai pierdem vremea? (Se ştie, din practica judiciară, că nici un criminal nu-şi recunoaşte crima oricât de evidentă ar fi ea sau, dacă o face, îşi găseşte repede justificarea, una dintre ele fiind chiar cea folosită de matale în opul amintit: victima era schizofrenică. Şi merita să fie ucisă!)

Păi, mă, nea Sorine, vezi bre, că în caleaşca asta care s-a răsturnat şi ne-a procopsit cu o sumedenie de lingăi, mitocani, *chiţorani, chişinevschi, răuţi* şi alţi *nikolschi*, o întreagă galerie de teratologie morală şi psihică pe care nu o vei putea clarifica de cât folosind un bun tratat de psihiatrie.

Este în comportarea voastră – pentru că nu eşti singur – ci faci parte dintr-o adunătură de trupeţi care, în mod ciudat, se declară scriitori români – dar au şters-o din ţară atunci când României îi era peste poate de greu. Şi plăteau ca să fugă, o parte din parai intrau în buzunarele lui Ceauşescu – care, nu-i aşa, era „falnic stejar şi cârmaci înţelept" (apud. CVT) „eroul pe care trebuie să ni-l urmăm"; iar alta în punga lui Moses Rosen un ansamblu de simptome care v-ar putea duce în faţa unei comisii medicale pentru stabilirea sănătăţii morale, psihice şi, chiar, intelectuale.

Este, aşadar, în comportarea voastră – Volovici, Ornea; Petreu, Lily Marcou, Carol Iancu; Florin Mugur, Moses Rosen, Alexandru Florian, plus cei veniţi mai recent, majoritari fiind evrei, dar şi suficient de mulţi români – unii dintre ei păcătuind doar din laşitate şi din urechism – (nu se străduiesc să afle adevărul ci pleacă urechea, ca un ţigan neşcolit, la melodia pe care i-o susură un altul la ureche) un mister.

Fie că vă este frică – unii pentru că undeva prin cotloanele fostei şi actualei Securităţi zac niscaiva isprăvi de care vă este ruşine (şi, mai ales, teamă). Alţii pentru că aţi participat la asasinate – uneori fizice – dar mai ales morale, fie că aţi tolerat genocidul ce s-a abătut asupra ţărilor româneşti în cea mai lungă perioadă de aşa zisa pace din istoria României. Alţii vă plătiţii poliţa care vi-a fost scontată, acum, pentru bunurile ce vi-au fost acordate de-a lungul anilor (Dar lista motivărilor, firește, nu poate fi exhaustivă).

S-ar putea – cel puţin aşa reiese din apariţia unei lucrări produsă de Academia Română şi semnată de câteva inşi – (parte dintre cei chemaţi la Judecata de Apoi, de care s-ar cuveni să vă şi să ne temem toţi) cu ceva ani înaintea „paradoxalului paradox" şi care purta un nume care m-a determinat să o cumpăr fără nici măcar să o răsfoiesc – IDEEA CARE UCIDE. Nu mi-a părut rău pentru că antologia de texte semnate de cărturarii României din anii „paradoxului legionar" contrastează izbitor cu – să mă ierţi, domnule profesor, imbecila limbă de lemn a unor aşa zişi universitari oploşiţi în Academia Română – (a cărei comportare nu poate să ne mire, când acceptase să-l aibă preşedinte de onoare pe un cizmar niţel analfabet şi pe o celebră chimistă „de renume mondial"!).

Am cumpărat-o pentru că ştiam încă înainte de apariţia „Cărţii Negre a Comunismului" cine a fost ucigaşul şi cine au fost cei ucişi – şi mi-am dat seama că tocmai aşa ceva dorea să excamoteze gaşca internaţionalistă care participase direct sau prin reprezentanţii şi acoliţii săi la noianul de crime şi lacrimi făcând legi care au troienit întreaga lume cu cadavre, vieţi distruse şi destine sfărâmate!

V-aţi amintit, probabil, de procesele făcute în Franţa şi Germania, împotriva celor care au participat cu fapta sau doar cu gândul şi nepăsarea la ceea ce s-a petrecut în ţările lor şi atunci aţi declanşat o diversiune – pe care de altfel aţi coafat-o şi pieptănat-o timp de o jumătate de secol: legionarii ale căror drapele verzi le zărea şi unul

înainte, cu mult, de 2004.

(continuare în pag. 14)

P. S. M.

(urmare din pag. 4)

* **(CENZURA...)** ORI inflaţia este cel puţin dublă faţă decât chelălăie primul ministru sau RAUBSYSTEM funcţionează indiferent de inflaţie!?

Cum se operează?

Simplu: Guvernul vrea să-şi facă auzită vocea în legătură cu munca lui plină de abnegaţie pentru copii instituţionalizaţi – sursă mare de şpăgi. Nu, nu, sună urât şi este şi nume de „familie" – deci de comisioane. De aceea „comisionar şef" a fost numit un oarecare MIKY – numele de familie nu-l ştiu dar începe cu Ş şi se termină cu „pagă"!

Şi ca să se facă auzit propune diverselor ziare un contract de publicitate.

Care funcţionează nemaipomenit. până în clipa în care unul dintre jurnalişti nefiind „informat" trânteşte o „baroniadă", un „armaghedon", o „muşeteacă" sau o „palmieriadă". Nu se întâmplă nimic – „primul tempo".

Al doilea: o voce suavă, la telefon, îi comunică redactorului şef – sau, mai bine, celui de la publicitate că deocamdată contractele sunt suspendate – nu, doar dvs. ci la toată lumea, pentru că se pregăteşte un lot mult mai consistent financiar

Dar după puncte, puncte, nu mai urmează nimic. Confraţii, cu lacătele puse unde trebuie şi cheile la vătaful cu seiful, huzuresc. Tu nu mai primeşti nici o comandă... până te dai pe brazdă!

Parţial economică este şi cenzura „baronială". Fiecare ştie – rostul baronilor la vremea lor: erau reprezentanţii Puterii sau împăraţi într-o zonă a îmărăţiei. Aici îşi putea face de cap: avea dreptul să deschidă porţile „fecioriei" fecioarelor înainte de măriţiş; să stabilească dări, taxe, plocoane, gheşefturi şi alte alea după bunul plac; totul mergea ca pe roate – dar a apărut nenorocita asta de „opinie publică" şi reprezentanţii ei – „mass-media". Şi de atunci au început conflictele.

Baronii de azi – un soi de ciocoi mitocani, cu burtă, două rânduri de guşi şi cefe groase, nitel cam analfabeţi, ilustraţii ale unui poem scris de Matei Caragiale – „cu dreapta se închină, cu stânga smulge, fură"; nu pot suferi jurnaliştii. Când nu le pot face ceva măcar îi înjură de mamă sau pe jurnaliste le trimit să lucreze pe „centură", la „produs". Individul, trezit din somnul parlamentar, nu a aflat că atunci când vorbeşti cu o femeie te scoli în picioare şi nu vorbeşti până nu ţi-ai înghiţit mâncarea – mai ales dacă mănânci c...t

Dar, „pe plan local" reacţiile sunt mai variate şi contondente: li se interzice vânzarea publicaţiilor; sunt difuzate materiale în legătură cu viaţa lor particulară – indiferent că informaţiile sunt antidiluvine şi, la nevoie, se face apel la bodyguarzi.

Baronii au, firește, în subordinea lor şi justiţia, care, se ştie, este inviolabilă, independentă şi cinstită... mai ales!

Deşi, baronii spun despre judecători că sunt „ciobăneştii lor" pe care îi asmut împotriva celor care le tulbură tabieturile, turmele şi veniturile.

Asta nu înseamnă că „baronii" sunt chiar de capul lor. Nu! Au un soi de şef de cadre, unul de-i zic ei BEZMÂNCĂ care periodic îi şi urechează. Cât de periodic? Păi atunci când baronii au uitat – ca şi prefecţii, să-şi „depună icrele". Ce înseamnă „icre"? Simplu: bani pentru puşculiţa partidului – sumă fixă, lunară; bani pentru protocolul primului-ministru – sumă variabilă dar fără limite superioare – ci numai cu prag; bani pentru ungerea osiei de la carul electoral; cine are pescării o bucăţică de nisetru, de morunaş, de cegă dacă o mai fi – puţin din toate dar de ajuns că şi noi suntem acilea, mai mulţi. De icre negre n-am pomenit că ele au intrat la capitolul „icre".

În sfârşit mai există o formă a cenzurii: să scoţi cât mai multe ziare, să înfiinţezi posturi de radio şi staţii de televiziune – mai multe decât are Franţa sau Germania la un loc, care au rolul „epurilor" din alergările atletice şi cele electorale.

Din ce trăiesc aceste manifestări?

Din banii voştri dragi plătitori de taxe, impozite, accize, teveauri, fonduri speciale, impozite pe impozite, dar şi cel pe prostie precum loteria. „caritasul" sau FNI!

Da, plătiţi ca să fiţi minţiţi: plătiţi ca să fiţi furaţi. Plătiţi ca să fiţi reprezentaţi în străinătate prin plimbăreţii Năstase, Iliescu, Văcăroiu şi toată familia lui – plus doctorul casei cu ai săi. Şi aveţi mai mulţi senatori decât Statele Unite şi mai mulţi deputaţi decât ţări cu mult mai mari decât România.

Iar toate acestea contribuie şi la instituirea AUTOCENZUREI despre care vom discuta dacă nu ne va cenzura careva.

ian. 2004.

CHEILE DEZVOLTĂRII

Valabile şi atunci când este vorba de viaţa şi cariera fiecăruia dintre noi, de dezvoltarea unei afaceri, de realizarea unei comunităţi fericite sau a unei ţări mai ales după ce a trecut prin infernul comunist.

Întrebare pe care şi-au pus-o mulţi curioşi dar căreia, doar puţini s-au încumetat să-i găsească un răspuns.

Printre aceştia se află şi domnul Alain PEYREFITTE, fostul purtător de cuvânt şi ministru, îndelungă vreme, al generalului de Gaulle – despre care a scris şi cele 3 volume – C'ETAIT DE GAULLE şi despre care, revista noastră a mai publicat o serie de informaţii.

După 40 de ani de cercetări şi meditaţie fostul ministru a publicat două cărţi ce nu ar trebui să lipsească de pe masa de lucru a nici unui om politic din România cu condiţia să fi fost alfabetizat la timpul cuvenit – (se ştie că „gloaba bătrână nu va merge în buiestru".)

Lucrările sunt produsul remanierii fundamentale a tezei sale de doctorat susţinută în 1994, la Sorbona, teză preocupată de ştiinţele comportării, argumentată cu informaţiile pe care ni le-a adus etologia, teză ce purta titlul de „FENOMENOLOGIA ÎNCREDERII" în timp ce volumele din care am extras noi cele de mai jos se numesc – „DU MIRACLE EN ECONOMIE" (Despre miracol în economie) iar celălalt – în care vom întâlni propriul lui punct de vedere – după ce va fi comparat faptele şi va fi făcut critica teoriilor – LA SOCIETE DE CONFIANCE – (Societatea încrederii).

Tema acestor două texte este atât de importantă pentru România înnămolită în tranziţia fără sfârşit, lucru la care contribuie mai ales aşa zisa „spălare" a creerelor suferită de actualii noştri guvernanţi – o denumire care nu ne convine: a fost vorba de o spălare a creerelor şi nu de o poluare care, se ştie, are cu totul alt scop: să facă curat. La care se adaugă şi analfabetismul real al unora dintre legiuitorii ţării şi executării legilor din România de azi.

Pentru că ei nu au făcut-o, hai să încercăm noi – pentru că, cine ştie, se va împlini parabola semănătorului şi pe pământul României.

Aşadar – didactic: 1. Prima întrebare ne obligă la un răspuns clar, curajos, cuprinzător şi mai ales adevărat: DE CE ŢĂRI PRECUM JAPONIA, GERMANIA DE VEST, ITALIA, COREEA DE SUD – şi în ultima vreme China – victimele unor războaie devastatoare au reuşit – în aproape toate planurile o schimbare majoră, în timp ce marii învingători în frunte cu Uniunea Sovietică şi toţi sateliţii acesteia s-au degradat nu doar economic ci pe multe alte planuri?

ian. 2004.

(continuare în pag. 10)

pt. confirmare Paul Spiru MIHAIL

CAIETUL DE SARCINI, PROIECTUL şi CONTROLUL

Ministerul Sănătăţii căruia, de-a lungul anilor, i s-a zis „şi al Ocrotirilor Sociale", sau, „al Familiei", sau doar M. S. a schimbat într-un an şi ceva patru miniştri! Primul a plecat din pricină de incompetenţă – deşi dânsa era la fel de incompetentă ca şi lecţia trecută, al doilea pentru plagiat, al treilea pentru că era interimar şi dânsul a fost făcut ministru la un Minister nou – pe care l-am putea numi „al marelui şpagat" dat fiind că vrea să adune zeciuiala de la toate organizaţiile apărute după 1990. Ca să mă înţelegeţi o să vă relatez o întâmplare cu totul şi cu totul reală: nepotul meu a avut un magazin, care, într-o vreme, mergea bine. dar, de când s-au „implementat" marile magazine nu mai merge. Pe vremea când treaba mergea avea, la intervale regulate, câte un control – al Poliţiei Economice, al Gărzii Financiare, al Oficiului Muncii, al mediului, iar, în ultima vreme al Electricii, ca să plătească taxa pentru radio şi televiziune – el neavând nici de unul, nici de celălalt în prăvălie. Şpăguirea totală se ridica la peste 6 milioane lei lunar. Pentru că trebuie să plăteşti şi când eşti în ordine şi, firește, mai mult, dacă ai călcat pe bec. Dânşii te-au vizitat, s-au deranjat şi trebuie să-i răsplăteşti măcar cu vreo câteva baterii, din cele mai scumpe, o cutie cu DUFA – că de când îi zice nevasta că nu face şi el ce-a făcut coana Leana şi măcar o trusă pentru spălat pe jos.

Rezultat final: nepotul meu a pus lacăt pe uşă; a închiriat magazinul; cei doi salariaţi au fost disponibilizaţi – (vedeţi ce termeni eleganţi am găsit noi – păi, nu suna urât: „i-am dat afară?"), a închiriat spaţiul şi trăieşte mai prost ... dar... mult mai bine (nu mai are şi bătaie de cap; n. red.).

Şi am să vă mai spun una. Ultima. Scurtă: Acum 14 ani a venit un român detaşat pe vremea comunismului în Statele Unite, fără voie de la Poliţie. A vrut să facă un restaurant la New-York. Şi l-a făcut. După „zavera" cu pricina, şi asasinatul (din 25/12. 1989; n. red.) cu cântec, s-a întors să încropească ceva aici, că: „fie pâinea cât de rea tot mai bine-n ţara mea!". El a suportat pâinea, dar ţara ba. şi s-a întors de unde venise: ştia şi un proverb latin: „ubi bene, ibi patria!"

- De ce venişi şi de ce plecaşi? îl întrebai eu.

- De dor şi drag – şi – dacă vrei – din patriotism venii...

- Şi de ce pleci?

- De greaţă! M-am săturat. Ca în povestea aia cu cele 9 albii de „scata" pe care a trebuit să le mănânce Patriarhul armenilor pentru că a pierdut pariul...

Şti în cât timp am primit toate celea pentru restaurantul de la NY? N-o să-ţi vină să crezi: în 14 zile. Dacă plăteam taxă de urgenţă îl aveam în 48 de are.

- Ştiu că ai alergat?

- Câţiva paşi până la avocatul care se ocupă cu aşa ceva. Mi-a adus toate aprobările, inclusiv registrul de casă, ştampilele, hârtiile cu antet, chitanţierele şi tot tacâmul. Ai auzit? 14 zile. Nu vreau să o spun de când alerg aici... mi-am stricat o pereche de pantofi; am dat în stânga şi în dreapta, de toate pentru toţi. Gata! Plec!

- Şi s-a dus. Noi, însă am rămas cu aceeaşi „conducători de stat şi de partid" şi cu acelaşi aparat administrativ prost plătit, prost pregătit, prost educat.

- Şi când un astfel de ansamblu este pus să rezolve o situaţie, greu de rezolvat, rezultatul va fi o cacofonie.

- Ce trebuie făcut?

Păi, cei câţiva paşi despre care acum aproape o sută de ani îmi spunea bunicul meu că sunt absolut necesari când ai de făcut ceva – indiferent ce: fie că vrei să mergi în piaţă, fie că vrei să pleci la mare, fie că vrei să construieşti o casă sau să reformezi un batalion. Nu uita, zicea el, că RE-FORMA are două sensuri – cel puţin: să scoţi din uz anumite obiecte, scule, maşinării etc. şi să le „casezi", adică să le faci în aşa fel încât să nu fie repuse în joc sau în funcţie sau să REFACI ceva, să-i dai altă FORMĂ în ciuda faptului că materialul de bază este cel vechi.

Bunicul meu nu ştia de „caietul de sarcini" – el zicea că trebuie să stabileşti – în scris – ceea ce doreşti, să stabileşti lista cu ceea ce dispui – bani, materiale, teren etc. , (costurile – aşa dar) şi, în mod obligatoriu, să scrii unde vrei să ajungi.

Al doilea pas: dacă te încumeţi ca tu să fii şi beneficiar, şi realizator eşti dator să faci PROIECTUL care cere o meremetiseală destul de dificilă dar fără de care nu o să ieşi la capul drumului aşa cum se cuvine.

Dacă afacerea este mai complicată şi cere anumite dotări atunci poţi să-ţi anunţi „culoarea" şi să ceri amatorilor să vină să staţi de vorbă.

Azi, pentru aşa ceva, se fac licitaţii. Este bine – dacă se fac corect.

Şi rău dacă se fac precum la o Primărie de sector din Bucureşti: se licitau comenzi pentru vase de flori din cele agăţate pe stâlpi.

Erau vreo 5 licitatori. Prietenul meu care are un atelier de feronerie, şi-a făcut socotelile şi a propus preţul de 5 mii de lei per vas; licitaţia a fost câştigată de altul, un consilier din aceeaşi Primărie, cu 12. 000 lei bucata. La sfârşit, consilierul a venit la prietenul meu: „Domnule, chiar le făceai cu 5000"?

- Bineînţeles!

- Uite ce e... şi l-a luat de-o parte, atent să nu fie auzit de careva, „îţi dau 7000 pe bucată şi fă-le dumneata în numele meu. Că, şti, eu nu am nici atelier, nici nu mă pricep..."

ian. 2004.

(continuare în pag. 15)

dr. **Doru MIHAIL**

Informaţii care trebuie mereu amintite
- Din învăţăturile „democratului" Roosevelt -

„Scumpe domnule Zabrousky,

„Cum am avut plăcerea de a vă mărturisi atât dvs cât si dlui Weiss, sunt profund mişcat de faptul că Consiliul Naţional al tânărului stat Israel (de menţionat că la data scrieri acestei scrisori Israelul nu exista; n. red.) a avut marea bunătate de a mă alege ca mediator pe lângă prietenul nostru comun Stalin în aceste momente critice, când orice pericol de fricţiuni în sânul Naţiunilor Unite, - create cu preţul atâtor sacrificii - ar putea avea consecinţe funeste pentru noi toţi şi în special pentru Uniunea Sovietică. Este deci în interesul dvs. şi al nostru de a netezi asperităţile."

După câteva aliniate care privesc relaţiile din trecut dintre Statele Unite şi URSS, Roosevelt trece la subiectul care ne interesează:

„Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie sunt dispuse, fără nici o rezervă, să acorde paritate absolută şi drept de vot URSS-ului în reorganizarea viitoare a lumii. Şi dvs. puteţi, iubite dle Zabrousky, să-i spuneţi lui Stalin că în egalitate cu Marea Britanie si Statele Unite, Rusia va fi membră a înaltului Tribunal care va fi creat pentru a rezolva diferendele între naţiuni şi ea va interveni paralel şi identic în selecţionarea, prepararea, înarmarea precum şi în comandamentul forţelor internaţionale care, sub ordinul Consiliului Continental, vor supraveghea în interiorul fiecărui stat la menţinerea păcii în spiritul demnei Societăţi a Naţiunilor. Aceasta poziţie atât de înaltă în tetrarhia universală (SUA, Anglia China şi URSS) ar trebui să-l satisfacă suficient pe Stalin pentru a nu mai reînnoi pretenţii în stare să ne creeze probleme insurmontabile."

„In Europa, Franţa va gravita în orbita Marii Britanii. Spania, Portugalia, Italia şi Grecia se vor dezvolta şi ele sub protecţia Angliei. Noi acordam URSS-ului acces la Mediterana, acceptam dorinţele ei în ce priveşte Polonia si Ţările Baltice, vom cere Poloniei să adopte o atitudine de înţelegere şi compromis. Stalin va păstra un mare câmp de expansiune în micile ţări ***inconştiente din răsăritul Europei*** (s. red. adică noi, românii şi ceilalţi etc.) *şi va recupera toate teritoriile care au fost temporar smulse Marii Rusii."*

Pentru o corectă interpretare al textului de mai sus redăm şi versiunea franceză din cartea lui Léon de Poncins: „Nous accorderons à l'URSS un accès a la Méditerranée, nous accederons à ses désirs concernant la Finland et la Baltique, et nous exigerons de la Pologne une judicieuse attitude de compréhension et de compromis; Stalin conservera un vast champ d'expansion dans les inconscients pétit pays de l'Est européens - tout en tenant compte des droits qui sont dus à la fidelité de la Yugoslavie et de la Tchechoslovaqui - et il récupérera totalement les territories qui ont été arrachés a la Grande Rusie." (p p 131 -132).

* * *

Evrei din America: aceste sunt ultimele instrucţiuni pentru voi:

1. Continuaţi sa lărgiţi controlul asupra radio-difuziunii, televiziunii, ziarelor, cinematografelor si revistelor.
2. Educaţi copiii voştri si alungaţi-i pe creştini din avocatură, medicină, farmacie şi din întreg comerţul de detaliu.
3. Transformaţi şcolile şi universităţile lor în centre de instrucţie pentru revoluţia noastră roşie.
4. Ridiculizaţi credinţa creştină, dezbinaţi poporul ei şi slăbiţi-le bisericile.
5. Demoralizaţi-le femeile şi copiii.
6. Corupeţi-le tribunalele şi faceţi-le de ruşine.
7. Întoarceţi o clasă socială împotriva alteia, negri împotriva albilor.
8. Cumpăraţi politicienii şi continuaţi să corupeţi administraţiile locale, provinciale şi naţionale.
9. Anihilaţi fasciştii antisemiţii în orice fel.
10. Folosiţi-vă de instrumente binevoitoare ca un Truman, un Eisenhower, un Stevenson şi Warren; ei vor face treaba pentru voi.
11. Plănuiţi emigrarea nelimitată şi fără restricţii a persecutaţilor noştri (din alte state) în această ţară.
12. Continuaţi să le controlaţi banii prin sistemul federal de rezerve.
13. Continuaţi să plasaţi evrei în posturile guvernamentale, în Armată şi-n Marină.
14. Noi trebuie să distrugem Republica asta şi s-o înlocuim cu o **democraţie,** care înseamnă **socialism de stat guvernat de evrei**, (Jewish Governed State Socialism).
15. Continuaţi controlul asupra **Departamentului Muncii**, faceţi agitaţii, provocaţi prin orice mijloace nelinişti, greve, violente în toate modurile si în toate împrejurările.

Cu o astfel de strategie şi cu aceste metode trebuie să reuşim să prăbuşim această ţară în sărăcie, în demoralizare, în faliment, şi-ntr-un război civil prin care să micşorăm numărul inamicilor noştri.

Revoluţia bolşevică ne-a făcut stăpânii Rusiei.

Ultimul război ne-a făcut conducătorii întregii Europe, mai puţin Spania.

Fie ca viitorul război să ne facă stăpânii Americii.

Pentru prezervarea rasei noastre sunteţi avizaţi că dacă sunteţi întrebaţi de Goimi despre oricare din punctele de mai sus, trebuie să refuzaţi să răspundeţi, să abjuraţi, să repudiaţi si să negaţi si asta chiar şi sub jurământ, dacă e cazul, aşa cum ne învaţă Talmudul.

Credem că este de prisos să vă atragem atenţia asupra consecinţelor teribile dacă aceste instrucţiuni ar cădea în mâinile Goimilor.

(Conferinţa Centrală a Rabinilor din America - 1956.)

LA NOI CA LA EI?

Domnul ISTWAN DEAK este profesor de istorie la Columbia University şi a publicat recent un studiu POST-POST-COMMUNIST HUNGARY al cărui rezumat vi-l prezint acum. Socialiştii, spune el, formaţi în cea mai mare parte din foşti comunişti, au cucerit 54% din fotoliile parlamentare şi un surprinzător număr de politicieni populari şi-au pierdut locurile în faţa unor socialişti virtual necunoscuţi. „Dânsul este un gentleman atât de drăguţi şi cultivat şi totuşi şi-a pierdut locul în faţa unui „political nobody" – spunea o doamnă vorbind despre Ivan Peto şeful „Alianţei Democraţilor Liberi". Locul lui a fost luat de o actriţă.

Remarcabil este faptul că nici extrema stângă – un soi de PSM – şi nici cea dreaptă – „Partidul Adevărului şi Vieţii Ungare" – nu au realizat 5% şi deci nu au intrat în Parlament.

Deşi ar fi putut face singuri Guvernul, socialiştii au decis să se alieze cu liberalii un partid cu o puternică poziţie în ce priveşte drepturilor civile organizat de Janoş Kisand şi scriitorul G. Konrad care învăţând lecţia din 1945 au făcut un târg favorabil pentru ei: 3 din 14 Ministere – (inclusiv Cultura şi Internele) – plus o serie de posturi înalte în multe alte Ministere şi birouri executive sau legislative. În plus au cerut ca toate propunerile majore legislative să fie aprobate printr-un consens al coaliţiei.

Ar fi putut obţine mai multe cabinete – spun liberalii în particular – dar au refuzat să accepte Ministere că cel al Mediului – care ar fi însemnat o sinucidere dacă ţinem seama de problemele uriaşe ale poluării. Şi nici nu doreau să-şi ia pe cap „jobul" nepopular al spionării cetăţenilor! (Deci, SRI)

Dar de ce au câştigat socialiştii?

Au fost foarte atenţi să nu anunţe nici un proiect controversat înaintea alegerilor; au prezentat mulţi candidaţi necunoscuţi care nu au un trecut ce le-ar putea fi defavorabil – şi au avut o popularitate neaşteptată greu de explicat. O altă chestiune: de ce au ţinut aşa de mult să se alieze cu liberalii?

Şi cât este de semnificativ faptul că – după modelul Lituaniei şi Poloniei, ajunge la Putere şi în Ungaria – foştii comunişti? În Rusia post-comunistă, Ucraina, Belarus - şi multe alte republici sovietice – ca şi în România, Serbia şi Croaţia Puterea a rămas constant în mâna funcţionarilor partidului comunist şi este probabil că acelaşi lucru se va produce în Bulgaria şi Slovacia în această toamnă.

Sau este mai semnificativ faptul că mulţi dintre ei au luat parte la liberalizarea ţării în vremea lui Kadar iar azi ei susţin democraţia parlamentară, privatizarea, o politică monetară fermă şi întrarea Ungariei în NATO şi Uniunea Europeană.

Şi poate a contribuit la prăbuşirea conservatorilor şi prezentă în alianţă a dramaturgului, isteţ, Csurka pe care nu au avut curaj să-l elimine şi astfel şi-au asumat o reputaţie – nu total justificată de demagogie populistă şi antisemitism. Csurka şi ai săi au tras atenţia presei afirmând că RTVH s-ar fi aflat în mâna evreilor comunişti şi că G. Soros – de ale cărei binefaceri s-au folosit şi oamenii din partidul lui – s-ar afla în fruntea unei conspiraţii iudaice internaţionale. În plus l-au acuzat pe Arpad Goncz că-şi primea ordinele de la N. Y. , Tel Aviv şi masonii de la Paris – aceasta fiind un adevărat democrat care a rezistat atât naziştilor cât şi comuniştilor pe vremea cărora a stat vreo 6 ani în puşcărie – în timp ce Csurka a recunoscut că a fost infractor...

Mulţi evrei au supravieţuit holocaustului din Ungaria – numeric, dar nu şi proporţional – afecta oricare altă ţară din Europa – exceptând poate România – şi deşi cei mai mulţi au plecat mai există azi în jur de 100 de mii – şi, înaintea războiului se integraseră foarte bine în cultură, jurnalism, afaceri. Ceea ce continuă să fie adevărat şi azi. Descendenţii evreilor sunt figuri proeminente azi chiar în politica naţională.

Oamenii lui Antal au vrut să refacă atmosfera anilor interbelici sau chiar cea dinaintea primului război mondial şi şi-au propus să reînvie în Ungaria coruptă valorile gentlemanului, oarecum lumea feudală a cărei reprezentant de elită a fost tatăl lui – un antinazist pe care l-au arestat nemţii în 1944.

Iar primul ministru şi ceilalţi membri ai cabinetului, profesori de istorie, ţineau conferinţe despre istoria lumii şi Ungaria, soarta tragică a fostei elite maghiar, moralitatea publică şi nevoia de a proteja minorităţile maghiare din ţările vecine – în timp ce publicul dorea să asculte o discuţie onestă asupra şomajului, inflaţiei majore, impozitelor şi absenţa unei îngrijiri sanitare adecvate sau unui sistem de instruire şi educaţie. Plus şansele ameliorării economice.

Şi au pierdut din cauza insatisfacţiei publicului faţă de această retorică retrogradă şi antipatia faţă de cererile modernizării vieţii – la care se adaugă ca şi la noi corupţia cu toptanul, care inevitabil însoţeşte privatizarea şi declinul nivelului de trai.

Am auzit adesea că electoratul le-a refuzat votul şi pentru eforturile lor de a crea clasa de mijloc din perioada antebelică şi de a reduce astfel puterea descendenţilor ţăranilor şi muncitorilor care se află în administraţie, corpului ofiţeresc, şi conducătorilor industriei şi băncilor. Analiza biografiilor parlamentarilor – indiferent de partidul în care se află arată cât de variată este originea şi ocupaţia elitei ungureşti şi cât de greşit ar fi efortul de te a limita la descendenţii clasei de mijloc precomuniste.

Printre funcţionarii salariaţi ai PCU doar 10% aveau studii universitare în 1955 în timp ce în 1989: 57%.

Finalmente publicul le-a întors spatele pentru că nu au reuşit să-şi proiecteze o imagine de profesionalism şi experienţă.

Fără îndoială Ungaria ar fi putut folosi mai mult expertiza administrativă şi de afaceri – ca să nu menţionăm

(continuare în pag. 11)

Paul S. M.

(urmare din pag. 6)

***(CHEIILE...)**

În cadrul acestei dezbateri – ni se spune – confuză peste tot dar mai cu seamă în România – variabila esenţială nu este nici CREŞTEREA ECONOMICĂ CU care se laudă „vânătorul naţional", nici numărul orelor de muncă ci DEZVOLTAREA. Ea este mai puţin cantificabilă şi, deci, mai puţin politică; ea nu se decretează; nu se poate realiza cu ordonanţe de urgenţă scrise în grabă ci se CONSTRUIEŞTE PRIN REALIZAREA UNOR RELAŢII MAI ACTIVE şi MAI EFICACE ÎNTRE ACTORII UNEI SOCIETĂŢI.

„Schimbarea regresivă care s-a abătut asupra noastră nu este rezultatul unui cataclism apărut din pricina unei lumi ostile sau unor concurenţi neloiali sau răuvoitori – care, s-a văzut clar, nu s-au prea înghesuit să ne cumpere ţara. În schimb ne-am grăbit să ne vindem trupurile, mintea şi ţara ca să muncim pentru ei la bani puţini, în condiţii inacceptabile – pentru că la noi, acasă, domina absenţa inteligenţei.

S-a vădit că „societatea noastră – ca toate societăţile, se transformă fără încetare – atât în rău cât şi în bine". DAR CEEA CE CONTEAZĂ PENTRU VIITOR ESTE DEZVOLTAREA care va schimba termenii problemei vieţii sociale, relaţiilor dintre membrii unui comunităţi atât în ce priveşte raporturile economice, raporturile determinate de putere, şi modului de guvernare – şi, prin toate acestea, relaţiile umane.

Istoricii au demonstrat că nu o „creştere lentă a determinat progresul aşa cum îşi imaginează un purtător de ouă care nu şi le poate număra singur", ci o schimbare rapidă: culturală, economică, socială, adevărate miracole care în cursul istoriei s-au produs în Olanda secolelor 16 şi 17, Anglia între 1800 şi 1900, America în secolul 19 şi 20 precum, în ultimii 50 de ani, în Japonia şi sud-estul asiatic.

De obicei acestei întrebări i s-a dat un răspuns căruia nu ar trebui să-i acordăm atenţie dar este atât de înrădăcinat în mintea contemporanilor noştri încât ne vedem obligaţi să-l amintim succesele mai sus amintite s-au datorat unor „cauze mecanice, exploatării şi furtului altora".

Nu vreţi să-mi spuneţi de ce, într-o ţară ca OLANDA, ce se află sub nivelul mării nu se mai întâlnesc inundaţii – în timp ce în România, condusă de un vestit hidrolog, doctor honoris causa „de renume mondial", avem cel puţin două pe an?

Sau cum reuşesc ruşii care au de toate şi nu au şparlit de la nimeni nici măcar un fir de aţă – ba mai mult ne-au dat tezaurul plus dividentele imense drept răsplată că l-au ţinut la ei aproape un veac, să o ducă mai prost decât anul trecut dar mai bine de cât la anu'?

În locul acestor afirmaţii ar trebui să fim în măsură „graţie progresului cunoştinţelor istorice şi sociologice cel puţin de acum încolo – şi să pricepem mecanismele mecanismele profunde graţie cărora s-ar putea realiza o cooperare între cetăţenii unei ţări mai propice dezvoltării".

Olandezii au reuşit – în ciuda faptului că erau mai puţin dotat decât concurenţii lor din sudul Europei pentru că au decis să creeze o societate dominată de ÎNCREDERE iniţiind şi sprijinind LIBERTATEA SCHIMBURILOR, PRIMIREA MINORITĂŢILOR, LIBERTATEA RELIGIOASĂ şi a OPINIEI, TOLERANŢA INTELECTUALĂ şi, mai presus de orice PRIORITATEA ACORDATĂ EDUCAŢIEI, concomitent cu O GUVERNARE LIMITATĂ şi MODESTĂ!

Ai auzit, „Bombonel"? Limitată, modestă, lipsită de aroganţă, econoamă, fără limuzine de peste 50.000 euro felia, fără plimbări văcăroistiene cu căţel, purcel, pirandă şi alte familii de medici în ţări de peste mări – sau, dacă politica externă o faci matale, nea Nelu şi Văcă atunci desfiinţaţi, Ministerul de Externe şi toate angaralele lui că nu-i nevoie să doarmă Gherman la Paris sau Vo(t)ican să admire pe Dumnezeu şi contraponderea lui terestră în Tunis!

În lumina acestor dezbateri şi analize – ne spune Mischel Crozier, unul dintre analiştii lucrărilor lui A. P. teoriile generale ale marilor gânditori din secolele 19 şi 20 par, în ciuda meritelor incontestabile, ca fiind relativ ABSTRACTE ŞI DETAŞATE de REALITATE. Prima ţintă: MARX căruia Peyrefitte îi reproşează profunda lui neînţelegere a naturii umane, a schimbului din care se naşte ostilitatea lui faţă de inovaţie. „Dacă determinismul economic şi social este consubstanţial marxismul asta se datorează ignorării libertăţii omului. Ceva asemănător atunci când îl aminteşte pe Braudel despre ale cărui descrieri clasice afirmă că ar fi ca „o lume fără actori".

De abia la sfârşitul volumului SOCIETATEA şi ÎNCREDEREA A. P. se simte apt să-şi susţină propria sa teză astfel rezumată de analistul mai sus amintit, M. C. : „Ideea unei cauze iniţiale este pentru el absurdă. Ea viciază tezele gânditorilor mai fecunzi şi le paralizează discipolilor acestora propria lor gândire. Ideea de convergenţă întâmplătoare este de asemenea paradoxală. Analiza va scoate la iveală o unitate a mişcării, o unitate dinamică care va crea un fenomen cumulativ global".

Ne putem noi, românii, debarasa de această „cămaşă a lui Nessus" care ni s-a lipit de piele fiind fabricată din resturile unui marxism prost digerat şi, în fond, dispreţuit din care, de altfel, nu s-a folosit în cursul celor 50 de ani decât nişte „lozinci", din sacralizarea statului – care NE DĂ, despre care nu ştim mare lucru, şi de osia care scârţâie dacă nu o ungi – adică invitaţie la corupţia de diverse grade dar la toate nivelele – de la Vlădică – mai ales, până la opincă...

Românii au demonstrat că sunt capabili să înveţe şi învaţă repede: să culeagă căpşuni la 40 de grade, să jefuiască fişierele calculatoarelor, să realizeze softuri valoroase, să mituiască şi să se lase mituiţi etc. dar, ca şi în Franţa, TOTUL SE BLOCHEAZĂ DACĂ SISTEMUL ELITELOR DOMINANTE NU SE TRANSFORMA PENTRU A SE SCHIMBA TERMENII JOCULUI SOCIOECONOMIC DOMINAT".

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 9)

***(LA NOI CA LA EI?)** ajutorul extern. Asistenţa occidentală, substanţială, de la care poporul spera mai mult nu s-a materializat. Dar specialiştii nu sunt de acord nici asupra ceea ce s-a făcut şi nici ce s-ar putea face. Doar unele fapte fundamentale sunt clare: GNP a scăzut cu 9% în 1991 – când a dispărut COMECOM-ul, cu 4,5% în 1992 şi 2% în 1993 – urmând ca în 1994 să fie 0 (Doar în Polonia situaţia este mai bună). Inflaţia: între 23 şi 25; şomajul în jur de 12%; (Doar Cehia stă mai bine) (Şomajul mai mic din fosta URSS înseamnă – ca şi la noi – un uriaş şomaj în interiorul întreprinderilor – cu cele mai rele consecinţe pentru economie).

În schimb, ceea ce deosebeşte Ungaria de vecinii săi este uriaşa datorie externă: 23 miliarde de dolari aşa cam 2. 300 pe fiecare cetăţean, bani ce au fost împrumutaţi mai ales de fostul regim şi folosiţi mai ales ca să plătească dobânzile la datoriile anterioare şi să subvenţioneze nevoia de bunuri de consum – faimosul „gulaş socialist".

(Ceea ce nu înseamnă că absenţa datoriilor te-ar ajuta – cum se poate vedea din mizeria României cu mai puţine datorii).

Dar datoria este contrabalansată de economiile personale impresionante – circa 2,6 miliarde de dolari şi o rezervă în valută foarte a ţării de 7 miliarde. (Bonurile de stat sunt cumpărate de investitori din Germania şi Japonia; a atras investiţii din afară: 5 miliarde din 1972 şi – în 1992 – 1,4 miliarde şi creşterea întreprinderilor mici şi mijlocii: aproape 50% din GNP îşi are originea din sectorul privat. Dar subvenţiile întreprinderilor de stat sunt încă uriaşe, ca şi plata pensiilor a 2,5 milioane de persoane; ¼ din toată populaţia, rezultatul fiind un deficit anual de 3 miliarde de dolari)

Dacă industria şi serviciile par să meargă bine, agricultura se află în mare necaz – producţia, productivitatea şi vânzările în scădere. (Deşi, spre deosebire de România, agricultura bazată pe fermele colective, dar permiţându-se iniţiativa privată şi profitul era mândria regimului lui Kadar) Criticii situaţiei prezente citează drept cauze ale declinului predarea către Partidul Ţărănesc, membru al coaliţiei a politicii agricole care a dus la atacuri administrative asupra fermelor colective şi cooperativelor.

Există însă şi alte motive: în primul rând colapsul pieţii sovietice. Şi nu numai.

Coaliţia socialist-liberală va avea dificultăţi cu bunăstarea; partidul socialist a promis să amelioreze condiţiile de viaţă ale oamenilor săraci – totuşi, chiar conservatorii au cheltuit mult mai mult decât se planificase pentru plăţi, pentru mai puţină bogăţie. (Deşi GNP a scăzut cu 22% din 1990, venitul net s-a diminuat numai cu 12%; este nevoie de mai multe economii dar nimeni nu ştie până unde s-ar putea strânge cureaua: unii socialişti sunt de acord cu FMI şi măsurile austeritate cerute alţii argumentează că închiderea industriilor învechite şi neproductive ar duce la o creştere a şomajului – mărind costul suportat de stat – sau mai corect spus de contribuabil.

Sociologul Zszuzsa Ferge afirmă că salariul net a scăzut cu ¼ faţă de cele mai bune timpuri ale comunismului, a crescut semnificativ diferenţa dintre cei cu venituri mari şi mici, iar proporţia celor care trăiesc sub nivelul oficial de subzistenţă a crescut de la 10% în anii 80 la 27% în 1992 – loviturile cele mai dure fiind primite de şomeri, familiile cu mulţi copii, părinţi singuri, muncitorii agricoli şi pensionarii. În 1992 1/3 din pensionari primeau 7. 000 forinţi pe lună – echivalentul a 90 de dolari – (la noi situaţia este mai tristă: echivalentul a 90 de dolari ar corespunde cu o pensie de 2700. 000 – 2900. 000 lei).

Crima violentă pare să crească zilnic – ca în mai toate ţările din estul Europei şi ACEASTA ESTE UNUL DIN MOTIVELE CARE AU FĂCUT CA SOCIALIŞTII SĂ CÂŞTIGE ALEGERILE – deşi situaţia este net mai bună decât în SUA – pentru că poştaşii îşi pot duce banii de pensie şi alte plăţi în cash pe stradă şi nu s-a prea auzit ca vreunul să fi fost atacat. În schimb, numărul automobilelor furate atinge procentul celui din SUA cele mai multe fiind vândute în URSS – a cărui mafie este din ce în ce mai activă în toată Europa de Est – înlocuindu-se astfel lozinca de bază a armatei roşii liberatoare din 45 -„davai ceas, davai palton".

În schimb un procent important al furturilor mărunte sunt atribuite ţiganilor – despre acre se spune că sr fi între 300 mii şi 800 mii într-o populaţie de 10 milioane; dar neputând fi diferenţiaţi nici prin limbă, nici prin religie şi nici adesea prin culoarea pielii ţigănia lor se află-du-se adesea doar în ochii privitorului.

Regimul comunist a încercat să-i stabilească în sate sau noile localităţi industriale şi să le dea joburi cel mai adesea necalificate dar astea au dispărut acum. Nici intelectualii ţigani din ce în ce mai numeroşi, nici autorităţile nu văd soluţia problemei ţigăneşti – în parte şi pentru că nimeni n ştie cum să o definească exact. Nimeni cel puţin în Ungaria nu a propus imitarea legii cetăţeniei cehe care a eliminat vreo 75. 000 rromi de la cetăţenie pentru că nu aveau o adresă precisă şi fixă. (Cei mai mulţi erau din Slovacia ai cărei cetăţeni, însă, neţigani, aflaţi în Cehia au primit cetăţenia Republicii Cehe fără nici o problemă)

Nimeni nu ştie cum se poate trăi cu un salariu de 100-500 dolari pe lună în Ungaria, România sau Polonia – şi puţini unguri afirmă că ar avea mai mult de 500 de dolari; în vremea comuniştilor se vorbea de o a doua sau a treia activitate – dar, azi, şomajul existent nu ne mai permite să visăm la aşa ceva (În această privinţă merită să fie propusă explicaţia presei oficiale chineze care susţinea că se fură din întreprinderile de stat bunuri în valoare de 17 milioane de dolari pe zi!) – prin care s-ar împlini salariul insuficient.

Venituri neraportate şi activităţi la negru ar lămuri o parte a misteriului – (producţia la negru este estimată la 30% din GNP la alb şi statisticienii unguri includ în datele lor o parte din producţia subterană care, nu trebuie să uităm, produce şi pierderea a aproape un miliard şi jumătate de dolari în impozite şi taxe pentru asigurări sociale).

(continuare în pag. 13)

AQUA FORTE

* E rău că nu-ţi cunoşti istoria ţării tale, dar e mai rău şi-i trist că ţi-o cunoşti greşit: degradată, terfelită de duşmanii neamului care nu mai contenesc să zbârnâie la TV şi să râdă dispreţuindu-te în toate ocaziile: în presă, la conferinţe internaţionale, prin interviuri etc. iar tu să stai în tăcere să înghiţi ofensele ce pe nişte găluşte coclăite în laşitatea şi micimea sufletească a trădătorilor.

Vai ce ruşine şi umilinţă morală să te laşi condus de cozile de topor trădătoare, fără inimă, fără discernământ şi fără un pic de conştiinţă patriotică şi morală.

* Schimbările, de orice natură ar fi ele şi mai ales cele determinate de, şi în tranziţia social-politică, sunt „tulburări de apă" la care aleargă afaceriştii interesaţi, făţarnici şi ipocriţi ce se îmbogăţesc rapid, erodând în felul acesta echilibrul economic al statului prin alte şi alte orânduieli şi promisiuni înşelătoare cum ar fi şi minciuna, şantajul, nepotismul, demoralizarea, vicierea, sau machiavelismul, hoţia şi corupţia; astfel spus haosul de nedescris prin distrugerea totală a vechilor structuri şi până la urmă înlocuirea lor cu sacrificii variate, mult mai mari şi tot din sudoarea cetăţeanului.

* Odinioară, în vremea vechilor democraţii, politicienii (profitori!) alergau la plăcinte îndată ce li se oferea ocazia, acum, în noua democraţie, fiind mai rutinaţi prin însăşi experienţa profesiunii vin şi se îndreaptă spre ele adulmecând mirosul şi speculând mărimea cuptorului.

*

AQUA FORTE – Reflecţii despre noi înşine

* Iubirea îngâmfatului este narcisiacă, egoistă, făţarnică şi orgolioasă;

* Omul este ca un foc fără fum şi fără lumină, un instrument muzical fără sunet şi fără timbru, o fiinţă conştientă, gânditoare în tot şi la tot ce există în noţiunea de infinit: omul este de toate;

* Ca să fii Om trebuie să scoţi „Omul" din tine şi să te conformezi conştiinţei lui, căci oricum am fi, Ea, conştiinţa nu ne înşeală niciodată, fapt de acre noi suntem întotdeauna şi totdeauna conştienţi dar... ce păcat(!), slăbiciunile vieţii ne ispitesc şi ne învinge mereu;

* Din tot ce vezi, din tot ce auzi, ce gândeşti, ce e posibil sau imposibil să fie, trăind în societate, culege echitatea şi adevărul! Rupe-te în două: Tu şi Celălalt;

* Nepăsătorul îşi păstrează totdeauna raţiunea la „rece", dătătoare de sănătate psiho-fizică normală fără eforturi morale şi fizice, fără implicaţii inutile, echilibrat în toate, fără suferinţă, mulţumit în conştiinţa sa după faptele lui bune, generoase, dăruite cu dragoste şi iubire tuturora ce au nevoie de ajutor;

* În societate colaborarea dintre oameni se realizează prin respect şi consideraţii reciproce; muncind împreună, cinstit, corect, cu sârg şi bucurie, dorind să facem totul cât mai bine, cu multă atenţie şi grijă fără nici o risipă şi rebuturi costisitoare.

Iată de ce avem nevoie unul de altul: să ne cunoaştem între noi mai bine, să ne ajutăm fiecare după capacitatea sa, să trăim mai uman, fără gânduri rele, fără ură, fără egoism şi alte... multe alte vicii care ne descompun sufletul, îndepărtându-ne de tot ce e frumos, creator şi nobil.

*

REFLECŢII TĂCUTE

* Renunţarea este o slăbiciune, o neîncredere în posibilităţile pe care le-am avut la început când am conceput şi am dorit realizarea unui scop, a unui ideal, fie el chiar intuit, formulat şi adjudecat cu atâta perseverenţă în luptă cu noi înşine.

Renunţarea este determinată de mai multe motive printre care poate fi un interes sau un preţ prea mic, neînsemnat oferit uşor pentru o activitate obişnuită, probabilă ori chiar nereuşită şi nefolositoare mulţumirii noastre sufleteşti.

De aceea hotărârile luate în fugă („graba strică treaba") ne apar de multe ori ca o laşitate ce ne ştirbeşte personalitatea, marginalizându-ne în aşa măsură, încât, prin descurajare şi teamă de neputinţa noastră, să nu ne mai putem continua munca pe care am dorit-o la început cu atâta ardoare.

Alteori renunţarea poate fi considerată şi înţelepciune potrivit condiţiilor prielnice devenite necesare pentru reuşita unor astfel de activităţi pe care acum suntem îndreptăţiţi să le îndeplinim păstrându-ne însă demnitatea personală şi prestigiul faţă de noi înşine şi faţă de semeni.

Judecând lucrurile corect, putem spune că în aceste cazuri renunţarea este o autodegradare şi este bine să o evităm;

* Indispoziţia intelectuală o suportăm mai greu decât o insomnie provenită şi... din multe alte cauze, inclusiv: parfumul florilor ce te îmbată când încep adierile ademenitoare ale zefirilor, seara; clipocitul izvoarelor ce curg prin liziera pădurilor producându-ţi extazul; sau imaginile peisajelor colorate din grădini în lunile însorite ale primăverilor, ziua.

Toate îţi dau aripi şi te înalţă spre albastrul nesfârşit într-o linişte a cărei imagine şi „ecou" îl simţi în răsuflarea ta, în gândul tău şi în inima ta, ca o simfonie ce nu are nici note şi nici dirijor, dar care prin miile de acorduri te „îmbată" adormindu-te fizic prin diminuarea energiei şi te face visător, dându-ţi o sensibilitate emoţională în aşa fel ca să te simţi tu pe tine evadat şi inutil, obosit de monotonia a tot ce e frumos şi nobil, să fii pus trăind gânduri cu tot ce există dincolo de orizontul infinit ce nu are el însuşi sfârşit, nici în timp şi nici în spaţiu.

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 11)

*(LA NOI CA LA EI?)

Şi totuşi, la Budapesta – deşi transportul în comun este mai bun decât în SUA – 1/2 milion de automobile particulare sunt parcate peste tot, multe cămine au TV color şi VCR, în timp ce computerele sunt la mare modă. Iar anunţurile – adesea în germană şi engleză propun călătorii în Honk-Hong, camere şi computere sofisticate – în timp ce limba rusă a dispărut total din toate aspectele vieţii şi afacerilor.

Case splendide se construiesc pe înălţimile Budapestei; lanţuri de hoteluri occidentale se înlănţuie în toată ţara concomitent cu o febrilă construire de autostrăzi, construcţii publice şi alte proiecte majore.

În schimb, speranţa de viaţă mai ales pentru bărbaţi este anormal de scurtă: muncesc prea mult, mănâncă lucruri greu digerabile, beau şi fumează, nu fac exerciţii fizice şi cardiopatiile ucid jumătate dintre ei. Îngrijirea sanitară este oficial gratuită şi în ciuda zvonurilor încă mai poţi găsi chirurgi conştiincioşi fără să-i mituieşti; iar dacă spitalele sunt prost dotate medicii sunt bine pregătiţi şi spitalele sunt asaltate de pacienţi ce vin din estul Europei.

Educaţia primară şi superioară pare să fie cea mai bună garanţie pentru viitor – fiind superioară celei din SUA – ceea ce n-ar fi cine ştie ce, dar şi celei din Germania sau Austria.

Şi se petrec schimbări interesante: sute de americani studiază în Ungaria - cei mai mulţi în „joint programs" cu universităţi americane; o nouă universitate – alături de cele 6 preexistente – a fost creată la Miskolc prin efortul liderilor locali, Universitatea Centrală Europeană înfiinţată de Soros are cel mai mare campus la Budapesta iar Collegium Budapest instituit cu sprijinul „Wissenschaft-Colegium Berlin" este primul institut de studii avansate din Europa de Est.

Dar cei mai mulţi profesori sunt prost plătiţi şi mulţi din tinerii talentaţi întorc spatele învăţământului pentru a se îndrepta spre afaceri.

La început spaima intelectualilor care afirmau că odată cu prăbuşirea comunismului s-ar duce dracului toate artele subvenţionate de stat părea să se verifice: un val de „sex books" şi altele asemenea părea să scoată din rafturi literatura moderat acceptabilă dar azi pare să existe mai multe cărţi şi mai bune decât oricând în cei 50 de ani de imbecilizare comunistă şi un recent „Book week" a fost un mare succes; şi iar se stă la coadă pentru ediţiile de masă ale clasicilor, poezia de avangardă şi traduceri din limbi străine mult mai ezoterice; sunt mai multe ziare decât la N. Y. Şi zeci de jurnale culturale de rezonabilă calitate – care, fireşte au nevoie de sprijin financiar obţinut fie de la Soros sau de la multe fundaţii domestice – dintre care unele sunt sprijinite de bănci şi industrii – dovadă că zilele lui TATA STAT s-au dus dracului. Deşi în dificultăţi financiare cele 40 de teatre din Ungaria nu au fost niciodată mai bune decât azi. Cultura înfloreşte şi în afara Budapestei şi cele mai bune companii de balet vin din micile oraşele.

Electoratul a dat socialiştilor o majoritate absolută pentru că prin articolele de ziar şi critica făcută în Parlament ei au creat impresia profesionalismului şi expertizei şi deoarece există nostalgia faţă de siguranţa locului de muncă, unui sistem excesiv al bunei stări, scăderii inflaţiei.

Conservatorii lui Antall nu au reuşit să controleze crima şi nici să menţină legea şi ordinea – lucruri cu care oamenii erau obişnuiţi pe vremea lui Kadar iar aripa populistă a lor i-au înspăimântat atât pe electori cu demagogia redistribuirii bogăţiei; liberalii au dat impresia că ar fi gata să facă experimente sociale şi economice.

Şi atunci votul s-a acordat în speranţa unei continuităţi conservatoare.

Liderul lor, Gyula Horn este cel care a participat la nimicirea cortinei de fier şi ar fi un experimentat funcţionar de partid cu reputaţia unui strălucit manipulator politic cu moderate cunoştinţe în afacerile economice. El şi colegii lui au decis să se alieze cu liberalii pentru trei motive: - sondajele de opinie au arătat că 77% dintre votanţi doreau acest lucru; liderii partidului nu doreau să dea impresia că se restaurează partidul-stat; iar socialiştii, mult mai moderaţi, admit că nu doresc să guverneze decât în cadrul unei coaliţii.

Liberalii speră să întărească ramura socialist-democrată din partidul socialist împotriva celor de stânga – (deşi descrierea mai corectă ar fi aripa corporatist-conservatoare).

Socialiştii sunt divizaţi pe mai multe probleme: aripa de stânga sprijinită de funcţionarii mai vârstnici ai partidului şi credincioşi partidului comunist care au încă puterea în birocraţia de stat şi sindicate cred că victoria li se datorează şi au un lider în Sandor Nagy, un „bos" al sindicatelor.

Gyula Horn, care domină centrul – căruia accidentul din primăvară i-a folosit din punct de vedere electoral – în timp ce aripa moderată mai liberală s-ar lăsa condusă de Laszlo Bekesi noul ministru de Finanţe şi care a fost ultimul ministru de Finanţe comunist din anii 1989-1990 şi al cărui program de austeritate îi înspăimântă şi pe unii liberali

LIBERALII sunt mai puţin fragmentaţi dar se pare că unii vor pleca din partid pentru că nu doresc să colaboreze cu foştii comunişti. Din 1988 ei s-au schimbat dintr-o mişcare de amatori a intelectualilor evrei din Budapesta într-un partid bine organizat şi bine finanţat, sprijinit de tineri întreprinzători, mica burghezie, fermieri şi muncitori mai ales din zona prosperă apropiată Austriei; intelectualii din partid erau singurii oponenţi activi ai lui Kadar. Au decis să-l accepte ca lider pe un om cu aspect rustic unguresc deşi el este de origine germană – Gabor Kuncze – azi ministru de Interne – care afirmă despre el că nu este un geniu, nu ştie nici o limbă străină dar este un manager în afaceri, abil, cu un simţ fin al umorului, o voinţă fermă şi mult autocontrol.

Printre problemele cele mai intransigente ale coaliţiei este cea a compensării proprietăţilor luate de nazişti şi comunişti şi răsplata pentru crimele, torturile şi închisoarea. În mod clar este imposibil să compensezi pe fiecare pentru ceea ce a pierdut. Mii de oameni trăiesc în mijlocul unor proprietăţi furate pe care ei sau le-au moştenit sau le-au cumpărat fiind de bună credinţă iar situaţia este la fel de neclară în ce priveşte pedeapsa pentru crimele politice trecute.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 10)

***(CHEIILE...)**

Ceea ce înseamnă că am dispune de materia primă necesară schimbării: mintalul.

Dar este nevoie de schimbarea modului de a raţiona – şi de aici nevoia unor dezbateri asupra viitorului societăţii noastre – accentul fiind pus, de A. P. pe afirmaţia că „încrederea în sine şi încrederea în celălalt înseamnă aceeaşi mişcare a sufletului".

Încrederea faţă de celălalt este necesară pentru a accepta descentralizarea, delegarea atribuţiilor, munca în echipă (Japonia între alţii a demonstrat că, în ciuda handicapului material, financiar, politic, a bombelor atomice şi înfrângerii a reuşit să conjuge spiritul întreprinzător occidental cu crearea unui acord în interiorul organizaţiilor – iar miracolul care s-a produs ţine de dezvoltarea acestei noi etici şi deontologii profesionale).

Lectura celor două lucrări ale lui A. P. ar putea ajuta România ca să iasă din cercul vicios al stagnării, al statului providenţă – care dă de toate deşi nu prea are de unde, al şomajului şi, cine ştie, poate chiar a corupţiei.

Pentru asta este nevoie de mobilizarea tuturor actorilor jocului economic şi social fără de care nu se va ieşi din această situaţie dramatică.

Încrederea însă nu se poate limita doar la încrederea în conducători care la noi străluceşte printr-o absenţă quasi-totală – ci este nevoie de încrederea celor care conduc – la orice nivel, în subordonaţii lor şi, mai ales, încrederea oamenilor între ei fără de care nu va exista capacitatea unor deliberări fructuoase şi, mai ales, a unor acţiuni corecte, coerente şi creatoare.

(urmare din pag. 5)

***(DE UNDE O LUAŞI...)** dintre cei mai odioşi zâmbăreţi din istoria acestei nefericite ţări.

Dar s-ar putea să vă fie chiar teamă de legionari!

Nu de cei vii ci de cei ce nu mai sunt. Care au *fost altfel decât sunteţi voi.* Au fost gata să moară – şi nu să omoare cum aţi bătut voi toba de-a lungul şi de-a latul lumii şi anilor, pentru că „echipa morţii" îşi declara răspicat credinţa – ORI ÎNVINGEM ORI MURIM – aşa cum, peste ani, un alt tineret v-a scos din noroiul în care v-aţi adus şi ne-aţi adus, ţipându-şi disperarea: MURIM şi VOM FI LIBERI!

Voi, în schimb, aţi trăit toată viaţa cu o lozincă de o mizerie morală de care copii voştri se vor cutremura: Nu există josnicie de la care să ne sustragem numai ca să trăim, să ne îmbuibăm şi să ne căpătuim. Mâncăm orice, chiar şi c...

Este evident că pentru voi comportarea legionarilor era una schizofrenică: auzi, Efimiţo, ce zic ăştia – că mai presus de orice este onoarea; că trădarea este un păcat de neiertat; că nu ştiu ce-i aia *miskie;* auzi dumneata – să faci ceea ce spui, să ai curajul şi să mergi cu fruntea sus în faţa judecăţii; să accepţi tortura; să fii împuşcat fără judecată, fie noaptea, într-o pădure din preajma Capitalei unei ţări care se autodeclară „democratică", cu un prim ministru patriarh al ţării şi un estropiat fizic – lucru pe care pravilele româneşti îl socoteau ca impediment major pentru a fi conducător; sau ucişi pe toate drumurile ţării, în plină zi, chemând elevii să-i privească pentru a lua aminte: „Aşa mor trădătorii ţării!" – scria pe pancartele tocmite de vătafii ţării – vătafi care vânduseră în acei ani jumătate din ţara pe care ne-o aduseseră jertfele a peste 800. 000 de soldaţi!

Ei s-au dus la moarte – (au fost mânaţi; n. red.) atunci dar şi după ce ţara s-a prăbuşit din vina aceloraşi vătafi năimiţi de duşmani sau doar incapabili şi poltroni.

Ei au rămas credincioşi „miopiei" lor politice care a văzut foarte departe avertizându-ne pe toţi că duşmanul de moarte al României este imperiul bolşevic şi rândaşii acestuia! Că dacă Uniunea Sovietică ne va invada – şi acum citâm cuvintele lui Corneliu Codreanu: **triumful mişcării comuniste în România ar însemna: desfiinţarea monarhiei, desfiinţarea Biserici, desfiinţarea familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii.**

Nu cumva în asta constă schizofrenia Mişcării Legionare? Că a văzut viitorul, că şi-a asumat responsabilitatea acestui viitor, că a refuzat să trăiască în lux şi destrăbălarea care de 15 ani acoperă, azi, cu zoaiele nesimţirii ei tot pământul românesc, că s-a dus la închisoare şi la moarte convinsă fiind, că un popor nu poate trăi cu adevărat decât dacă-şi rămâne „credincios sie însuşi".

Dar să nu vă temeţi. Legionarii nu vor face nimic. Nici măcar atunci când veţi avea curajul să deschideţi vraful de documente care zac pitite în conformitate cu legea Iliescu-Măgureanu-Quintus şi să aduceţi la cunoştinţa neamului ruşinea asasinării celor mai buni dintre cei mai buni.

Atunci însă veţi fi departe. Aveţi acum norocul că nu credeţi în Dumnezeu şi dreapta lui judecată. De care însă nu veţi scăpa!

PS: Domnule Sorin Alexandrescu am impresia că ţuţării care-ţi laudă opul nu s-au străduit să-l citească; de asemenea sunt convins că nu ai nici un prieten cum se cuvine în preajma dumitale. Iar în spatele aplaudacilor vedem niscaiva sfori trase de păstrătorii de arhive.

Un singur sfat: pe viitor este indicat să-ţi însoţeşti opul de un lexic pentru că ori dumneata nu ştii nici care este sensul corect al „miopiei" , nici care-s simptomele „autovampirizării lui Corneliu Codreanu" sau cum devine cazul cu „schizofrenia socială".

Acestea fiind zise a bon entendeur, salut.

(urmare din pag. 13)

***(LA NOI CA LA EI?)**

Guvernul lui Antalll dorea să-l acuze pe sociologul A Hegedus care în 1956 a trimis scrisoarea de chemare a armatei sovietice; conservatorii sperau să judece unii dintre comandanţii armatei şi poliţiei care au ucis oameni nevinovaţi; se pare că noul regim nu va continua investigaţiile.

În afacerile străine, Antall nu a reuşit să stabilească relaţii normale cu România, Slovacia şi Serbia – deşi este îndoielnic că un alt Guvern ar fi fost de acord să trateze cu ţări ai căror lideri sunt în cea mai mare parte comunişti naţionalişti sau ex-comunişti naţionalişti. Deşi vor diminua tonul propagandei patriotice actualul Guvern doreşte să vadă creându-se teritorii autonome pentru cele trei milioane (maxim 2 mil. în toate ţările vecine; n. red.) de unguri din afara ţării – propunere ce pare absolut inaccesibilă vecinilor. Se pare că va fi mai uşor cu Slovacia decât cu România şi mai uşor cu România decât cu Serbia lui Miloşevici.

S-ar putea că toate trei guvernele să aibă nevoie de o Ungarie de care să se teamă!

În acelaşi timp sosesc refugiaţi din diverse ţări şi se discută dacă cei de origine ungară ar trebui trataţi altfel decât cei de altă origine – mai ales acum când mii de chinezi şi vietnamezi sosesc. Numărul rezidenţilor ilegali este între 100 şi 600 de mii.

Neînţelegerile dintre cele două partide coalizate sunt numeroase – ca şi cu cele din fiecare partid: socialiştii favorizează controlul birocratic prin Budapesta, liberalii descentralizarea inclusiv în ce priveşte educaţia şi guvernarea locală.

Dar sunt de acord să se devalorizeze forintul, să se mărească preţurile şi alegerile locale din noiembrie vor arăta dacă atari măsuri au dus la o mai mare inflaţie sau o mai bună balanţă comercială.

CUM SE VOR COMPORTA SOCIALIŞTII ÎN VIITORII PATRU ANI? Anxioşii prezintă ample dovezi că vechea aroganţă a funcţionarilor comunişti a reapărut; alţii cred că toate partidele se transformă şi socialiştii se vor rupe în două – social democraţii şi o aripă stângă care s-ar putea alipi radicalilor de stânga.

Mi se pare important ca liberalii să se menţină în centru, să-şi păstreze forţa favorizând în acelaşi timp protecţia şi apărarea drepturilor individuale împotriva oricărei restabiliri a controlului statului pentru că Ungaria are nevoie de un puternic partid liberal tot aşa cum are nevoie Europa de Vest sau poate chiar mai mult.

Conservatorii – deci fostul „forum democratic" – se va sparge în dreapta extremă care se va uni cu alţi extremişti şi o facţiune moderată care poate că împreună cu tinerii democraţi cor crea un partid conservator adevărat – (Tory party). Dacă vor ieşi la iveală adevăraţii SOCIAL DEMOCRAŢI, LIBERALI ŞI CONSERVATORI atunci Ungaria va semăna cu Europa de Vest şi concomitent cu ameliorarea situaţiei economice următorul pas va fi intrarea în Uniunea Europeană.

Dar logica politicii europene ar putea fi cu uşurinţă încurcată şi nu-i un semn bun că ţări din aşa numitul front Vişegrad dintre cele care înregistrează succese în Europa de Est sunt divizate. Cehii au plecat de mult pe drumul lor iar primul ministru Vaclav Claus afirmă că nu doreşte să aibă de a face cu restul ţărilor din regiune pentru că Cehia a depăşit probleme economice pe care ceilalţi de abia au început să le abordeze. Pentru el Cehia este în Europa de Vest. Nu pare a fi adevărat dar această atitudine va tulbura întreaga zonă.

Se mai adaugă şi faptul că unii comentatori din Occident insistând asupra faptului că „urile etnice" ar fi de totdeauna una din trăsăturile societăţilor din estul Europei, fireşte pentru că acest fel, să scuze inacţiunea Vestului. Şi acest lucru este în întregime neadevărat – chiar dacă ar fi vorba de fostul teritoriu al Iugoslaviei. **Şi la fel de otrăvitoare este senzaţionala atenţie care se acordă aşa zisei ameninţări a antisemitismului fascist.**

Ungaria pare a fi pe calea unei societăţi clasice civile; declinul politic al intelectualilor este un alt semn al unei vieţii politice mai normale; poporul pare a fi reînvăţat să accepte jocul parlamentar şi în mai poporul a fost liber să aleagă – pentru prima dată din 1905 – un alt Guvern în locul celui ce fusese ales tot în mod liber.

Dar eu am impresia că au ales un regim competent în care forţele democraţiei au o bună şansă – termină dl Istvan Deak.

Se pare, însă, că ungurii nu au dat dreptate prof. de la Columbia University. Fie că diagnosticianul a greşit, fie că aleşii nu au fost suficiente de competenţi.

(urmare din pag. 7)

(Caietul de sarcini...)

Bunicul zicea că dacă te-ai înţeles – atunci îi ceri antreprenorului să-ţi aducă, în scris, ce vrea să facă, cum va face, cât va costa, când va fi gata, şi ce calităţi sau defecte ar putea să aibă.

În sfârşit, mai avea o pretenţie: de acord cu antreprenorul se alegea un om de meserie care la sfârşit urma să verifice lucrarea şi să-şi dea avizul: este sau nu este conform înţelegerii?

(Pe vremea aceea antreprenor era şi cel ce făcea case, construia o moară, amenaja un lac sau făcea un drum. Nu era obligat să aibă utilaje, oameni etc. pentru că el putea face apel la sub-contractori. Obligaţia lui: să rezolve toate daravelile cu Primăria, serviciul medical, pompierii etc.)

Schema aceasta funcţionează bine cu o singură condiţie: beneficiarul să nu fie cu un ochi la slănină, cu altul la făină şi cu gândul la şpagă – sau, mă rog, „comision". Constructorul care-ţi dă ceva te are la mână. Iar această stare – fie că eşti sau nu eşti conştient de va determina să faci şi nefăcute! (este ceea ce se pare că nu a aflat încă una lume: deoarece ne-am trezit cu dosare penale devenite „secrete de stat". Ca în cazul Păvălache.

Să ştiţi, domnilor, că nici un secret nu rămâne secret dacă îl ştiu DOI. Şi unul SINGUR este prea mult.

(va urma)

Mersul la Sfânta Biserică

Mai nou merg la biserică, pe lângă femei şi oameni de vârstă foarte înaintată care n-au fost, în general, comunişti, şi femei şi bărbaţi din generaţiile de mijloc, comunişti mulţi dintre ei. Au văzut că dă bine la popularitate, ba mai pică şi câte o bucată de ceva, pomană, carne, peşte, plăcinte, fructe. Acu, credinţa nu-i dă afară din casă şi, evident, nici din biserică odată intraţi pe uşă. De cum intră – că de... şi-au făcut imediat cunoştinţe – se lipesc de cunoscuţi şi încep să trăncănească. Despre orice! De la politchie şi finanţe, jocuri piramidale, „integrare în UE şi NATO" şi până la geopolitica pe care are de gând s-o practice Putin. Enervaţi, mai scapă şi drăcuieli. Unii enoriaşi au îndrăznit să le atragă atenţia să-şi stăpânească limbariţa. Că, de, este în timpul Utreniei, a Sfintei Liturghii. Geaba, departe griva de iepure! Au transferat Cişmigiul în Sfintele lăcaşuri de cult.

O altă categorie de din acelaşi aluat sunt femeile aşa zise „isteţe", sau mai isteţe decât permite isteţimea cea de toate zilele. Astea, după ce-şi fac cruci mari (că, de, dracul – Doamne iartă-ne! – este bătrân) se înfig în scaunele de pe partea bărbaţilor. În primele scaune! Fac bezele şi nu înţeleg grebla. Sigur, părinţii le-au mai învăţat, le-au rugat. Te pui cu muierea europeană, deşteaptă şi obişnuită a i se da mereu întâietate, a i se pupa mâna şi alte alea. Cum aşa, îşi spune ea, Dumnezeu, părintele, Biserica nu pricepe că io-s *fomeie* şi trebuie să stau ca păduchele în frunte, să intru prima, să vorbesc prima, mult şi neîntrebată, să şuşotesc în timpul slujbei, să-mi dea bărbatul cu nasul în fund când îngenunchează–că doar mă proţăpesc printre ei - , să-mi miroase rujurile şi parfumurile şi să-mi admire formele? Când se face miruirea, la fel, se înfăţişează la miruit şi abia lasă un culoar de trecere de mărimea unui om (şi acela de abia de treci, strecurându-te) şi trebuie să fii subţirel ca să poţi străbate printre ţâţele şi fundurile lor. Să te păzească Domnul să protestezi... Să vezi ocări, mirări, dat ochii peste cap, strâmbături, din buzele vopsite, la adresa mitocanului care a îndrăznit să le spună să facă loc bărbaţilor. Mersul la sărutatul icoanelor – al aceloraşi femei – se sfârşeşte cu ţocăituri zgomotoase pe feţele sfinţilor şi cu lăsări de rujuri, pe sticla icoanelor, de au ce şterge bietele îngrijitoare a sfântului lăcaş. Multe din ele vin devreme la biserică, ocupă scaunele şi încep şueta, forfecând vecini, vecîne, întâmplări din mahala, din piaţă, de la cozi, de la spitale, policlinici, cozi, duhovnici etc. aşa încât, de multe ori, ai senzaţia că te afli în pădure la iarbă verde. Tinerele – multe dintre ele – vin la biserică îmbrăcate sexi, cu pantaloni mulaţi pe forme, cu fustiţe scurte, sâni scoşi în evidenţă, aşa că priviri lacome, deloc cucernice, le urmăresc mersul. Habar n-au, sau aşa vor, că smintesc bărbaţii şi stârnesc zâmbete cu subînţeles, ocheade, comentarii şi foială în timpul slujbei. Unele, total neglijente, trec prin faţa uşilor împărăteşti. La Sfânta Împărtăşanie, dacă nu li se atrage atenţia de preot, aceleaşi femei se prezintă primele, înaintea bărbaţilor. Spre sfârşitul Sfintei Liturghii mulţi, multe nu mai au răbdare şi atunci începe o foială şi foşgăială la mesele cu daruri şi printre unii enoriaşi şi enoriaşe. Unii şi unele se înghesuie să ajungă primii la pomeni, alţii şi altele să fie primii, primele, la miruit. Nu că s-ar grăbi să meargă undeva. Nu! Pur şi simplu vor să iasă cât mai grabnic în pridvor, să trăncănească, iar, alţii, în faţa bisericii, să aprindă o ţigară. N-au răbdare să aştepte ieşirea preotului în faţa Uşilor Împărăteşti pentru a face cuvenitele anunţuri de după sfârşitul Sfintei Liturghii. Nerăbdarea unor, unora, din acest fel de enoriaşi şi enoriaşe, îi antrenează şi pe cei care n-au din fire asemenea apucături.

Dar, dintre toate acestea, obiceiul femeilor de a se amesteca printre bărbaţi n-ar trebui să-l tolereze preotul. Nu-i deloc decent ca bărbaţii să se frece de formele femeilor în momentele când se închină, îngenunchează sau, pur şi simplu, se duc şi se aşează pe partea dreaptă, parte rezervată, conform canoanelor creştine, bărbaţilor.

Un enoriaş îndrăzneţ, dar nu cu gânduri de fariseu.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:
Doru MIHAIL – președinte;
Vasile ROȘU – vicepreședinte;
George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administrația: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduș nr. 32, București

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602